

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. kovo 29 d.*

Byloje C-96/09 P

dėl 2009 m. kovo 4 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Anheuser-Busch Inc., įsteigta Sent Luise (Jungtinės Amerikos Valstijos), atstovaujama *Rechtsanwälte* V. von Bomhard ir B. Goebel,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Budějovický Budvar, národní podnik, įsteigta Česke Budejovicuose (Čekijos Respublika), atstovaujama advokatų F. Fajgenbaum, T. Lachacinski, C. Petsch ir S. Sculy-Logotheti,

ieškovei pirmojoje instancijoje,

Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujama A. Folliard-Monguiral,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: anglų.

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot (pranešėjas), K. Schiemann ir D. Šváby, teisėjai A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, E. Levits, U. Lõhmus, M. Safjan ir M. Berger,

generalinis advokatas P. Cruz Villalón,
posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2010 m. birželio 2 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2010 m. rugsėjo 14 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- ¹ Savo apeliaciniu skundu *Anheuser-Busch Inc.* (toliau – *Anheuser-Busch*) prašo panaikinti 2008 m. gruodžio 16 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo

sprendimą *Budějovický Budvar* prieš *VRDT — Anheuser-Busch (BUD)* (T-225/06, T-255/06, T-257/06 ir T-309/06, Rink. p. II-3555, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo buvo patenkinti *Budějovický Budvar, národní podnik* (toliau – *Budvar*) ieškiniai dėl Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) 2006 m. birželio 14 d. sprendimo (byla R 234/2005-2), 2006 m. birželio 28 d. sprendimo (bylos R 241/2005-2 ir R 802/2004-2) ir 2006 m. rugsėjo 1 d. sprendimo (byla R 305/2005-2) (toliau – ginčijami sprendimai), susijusių su protesto procedūromis dėl *Anheuser-Busch* pateiktų paraiškų įregistruoti žymenį BUD kaip Bendrijos prekių ženklą.

Teisinis pagrindas

Tarptautinė teisė

- 2 1958 m. spalio 31 d. Lisabonos susitarimo dėl kilmės vietos nuorodų apsaugos ir jų tarptautinės registracijos (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 828, Nr. 13172, p. 205, toliau – Lisabonos susitarimas), persvarstyto Stokholme 1967 m. liepos 14 d. ir iš dalies pakeisto 1979 m. rugsėjo 28 d., 1–5 straipsniuose nurodyta:

„1 straipsnis

1. Valstybės, kurioms taikomas šis susitarimas, Sąjungos viduje sudaro atskirą Sąjungą, skirtą pramoninės nuosavybės apsaugai.

2. Jos įsipareigoja saugoti savo teritorijose pagal šį susitarimą kitų atskiros Sąjungos valstybių prekių kilmės vietos nuorodas, pripažintas ir saugomas kilmės valstybėje ir registruotas Tarptautiniame intelektinės nuosavybės biure <...>, kuris nurodytas konvencijoje dėl Pasaulinės intelektinės nuosavybės organizacijos [PINO] įsteigimo.

2 straipsnis

1. Šiame susitarime kilmės vietos nuoroda yra šalies, regiono ar vietovės geografinis pavadinimas, skirtas apibūdinti iš ten kildinamus produktus, kurių kokybė ar savybės yra iš esmės arba išimtinai sietinos su tam tikra geografine aplinka ir su jai būdingais gamtos ir žmogaus veiklos veiksniais.
2. Kilmės šalis yra ta šalis, kurios pavadinimas, arba, kurioje yra regionas arba vietovė, kurių pavadinimas sudaro kilmės vietos nuorodą, dėl kurios produktas yra žinomas.

3 straipsnis

Apsauga užtikrinama nuo bet kokio neleistino naudojimo ar imitavimo net ir tuo atveju, jeigu yra nurodoma tikroji produkto kilmė arba jeigu nuoroda išversta arba prie jos rašomi tokie žodžiai, kaip antai „rūšis“, „tipas“, „metodas“, „imitacija“, ar panašūs.

4 straipsnis

Šio susitarimo nuostatos jokių būdu nepanaikina apsaugos, kuri kiekvienoje atskiros Sąjungos valstybėje jau taikoma kilmės vietos nuorodoms pagal kitus tarptautinius

dokumentus, pavyzdžiui, 1883 m. kovo 20 d. Paryžiaus konvenciją dėl pramoninės nuosavybės apsaugos ir jos vėlesnius pakeitimus, 1891 m. balandžio 14 d. Madrido susitarimą dėl bausmių už neteisingas ar apgaulingas kilmės nuorodas ant produktų ir vėlesnius jo pakeitimus, arba pagal nacionalinės teisės aktus ar teismų praktiką.

5 straipsnis

1. Kilmės vietos nuorodos registruojamos Tarptautiniame biure atskiros Sąjungos valstybių administracinių institucijų prašymu, fizinių arba juridinių, viešųjų arba privačiųjų asmenų, kurie pagal jų nacionalinės teisės aktus yra teisės naudoti šias nuorodas savininkai, vardu.
2. Tarptautinis biuras nevēluodamas praneša apie registracijas atskiros Sąjungos skirtingų valstybių administracinėms institucijoms ir paskelbia apie jas periodiniame rinkinyje.
3. Valstybių administracinės institucijos gali pareikšti, kad negali užtikrinti kilmės vietos nuorodos, apie kurios registraciją joms buvo pranešta, apsaugos; apie jų pareiškimus Tarptautiniam biurui turi būti pranešta, nurodant pagrindus, per vienerius metus nuo pranešimo apie registraciją gavimo; toks pareiškimas negali pažeisti atitinkamoje šalyje kitų nuorodos apsaugos formų, į kurias nuorodos savininkas turi teisę pagal 4 straipsnį.

<...>“

- 3 2002 m. balandžio 1 d. įsigaliojusio Lisabonos susitarimo įgyvendinimo reglamento 9 ir 16 taisyklėse numatyta:

„9 taisyklė

Pareiškimas apie atsisakymą registruoti

1. Visus pareiškimus apie atsisakymą registruoti Tarptautiniam biurui pateikia kompetentinga administracinė institucija tos Susitariančiosios Šalies, kurioje buvo atsisakyta registruoti; šie pareiškimai turi būti pasirašyti minėtos administracinės institucijos.

<...>

16 taisyklė

Registracijos pripažinimas negaliojančia

1. Kai tarptautinė registracija pripažįstama negaliojančia Susitariančioje Šalyje ir kai registracijos pripažinimas negaliojančia nebegali būti apskundžiamas, šios Susitariančiosios Šalies kompetentinga administracinė institucija apie minėtą registracijos pripažinimą negaliojančia praneša Tarptautiniam biurui. <...>

<...>“

- 4 1975 m. kovo 10 d. kilmės vietos nuoroda „Bud“ alui buvo įregistruota PINO pagal Lisabonos susitarimą; jos numeris – 598.

Dvišalės sutartys

Dvišalė sutartis

- 5 1976 m. birželio 11 d. Austrijos Respublika ir Čekoslovakijos Socialistinė Respublika sudarė sutartį dėl kilmės nuorodų, kilmės vietos nuorodų ir kitų žemės ūkio produktų ir pramonės gaminių kilmę žyminčių nuorodų apsaugos (toliau – dvišalė sutartis).
- 6 Dvišalę sutartį patvirtinus ir ratifikavus, ji buvo paskelbta 1981 m. vasario 19 d. *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich (BGBl. 75/1981)*. Pagal šios dvišalės sutarties 16 straipsnio 2 dalį ji įsigaliojo 1981 m. vasario 26 d. neribotam laikui.
- 7 Dvišalės sutarties 1 straipsnyje numatyta:

„Kiekviena susitarianti valstybė įsipareigoja imtis visų priemonių, būtinų veiksmingai kilmės nuorodų, kilmės vietos nuorodų ir kitų nuorodų, žyminčių žemės ūkio produktų ir pramonės gaminių, priskiriamų 5 straipsnyje nurodytoms kategorijoms ir išvardytų 6 straipsnyje numatyta susitarime, kilmę, taip pat pavadinimų ir atvaizdų, nurodytų 3 ir 4 straipsniuose bei 8 straipsnio 2 dalyje, apsaugai nuo nesąžiningos konkurencijos prekyboje.“

8 Pagal dvišalės sutarties 2 straipsnį:

„Kilmės nuorodos, kilmės vietos nuorodos ir kitos nuorodos, žyminčios kilmę šios sutarties prasme, yra visos nuorodos, kurios tiesiogiai arba netiesiogiai siejasi su prekės kilme. Paprastai tokią nuorodą sudaro geografinė nuoroda. Tačiau ją gali sudaryti ir kitos nuorodos, jeigu kilmės valstybės suinteresuotieji asmenys jas suvokia, kalbant apie taip nurodytą prekę, kaip nurodančias pagaminimo valstybę. Minėtos nuorodos, be geografiškai apibrėžtos kilmės teritorijos nuorodos, gali apimti nuorodas, susijusias su atitinkamos prekės kokybe. Šios išskirtinės prekių savybės iš esmės arba išimtinai sietinos su geografiniais veiksniais arba žmogaus veikla.“

9 Dvišalės sutarties 3 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„<...> pagal 6 straipsnį sudarytame susitarime išvardytos čekoslovakijos nuorodos Austrijos Respublikoje naudojamos išimtinai čekoslovakiekiams produktams nurodyti.“

10 Dvišalės sutarties 5 straipsnio 1 dalies B skirsnio 2 punkte alus priskiriamas čekiškų produktų kategorijai, kuriai taikoma šioje sutartyje įtvirtinta apsauga.

11 Pagal dvišalės sutarties 6 straipsnį:

„Su prekėmis susijusios nuorodos, kurioms taikomos 2 ir 5 straipsnių sąlygos, kurios naudojasi sutarties apsauga ir kurios nėra bendriniai pavadinimai, išvardijamos susitarime, kurį sudaro abiejų susitariančiųjų valstybių vyriausybės.“

Dvišalis susitarimas

- 12 Pagal dvišalės sutarties 6 straipsnį susitarimas dėl jos taikymo (toliau – dvišalis susitarimas, o kartu su dvišale sutartimi – nagrinėjamos dvišalės sutartys) buvo sudarytas 1979 m. birželio 7 d.

- 13 Dvišalio susitarimo B priede nustatyta:

„Čekoslovakijos nuorodos, skirtos žemės ūkio produktams ir pramonės gaminiam

<...>

B Maisto produktai ir žemės ūkio produktai (išskyrus vyną)

<...>

2. Alus

Čekijos Socialistinė Respublika

<...>

Bud

<...>“

Sąjungos teisė

- ¹⁴ 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) buvo panaikintas ir pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 78, p. 1). Tačiau nagrinėjamai bylai taikoma Reglamento Nr. 40/94 redakcija su pakeitimais, padarytais 2004 m. vasario 19 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 422/2004 (OL L 70, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 2 t., p. 3, toliau – Reglamentas Nr. 40/94).
- ¹⁵ Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio „Santykiniai atsisakymo registruoti prekių ženklą pagrindai“ 4 dalyje nustatyta:

„4. Neregistruoto prekių ženklo arba kito prekyboje naudojamo didesnę negu vietinę reikšmę turinčio žymens savininkui užprotestavus, pareikštas registruoti prekių ženklas neregistruojamas, kai ir jeigu pagal to žymens naudojimą reglamentuojančius Bendrijos ir valstybės narės teisės aktus:

- a) teisės į tą žymenį buvo įgytos iki paraiškos įregistruoti Bendrijos prekių ženklą padavimo dienos arba iki prašymo suteikti prioritetą paraiškai įregistruoti Bendrijos prekių ženklą pateikimo dienos;
- b) tas žymuo jo savininkui suteikia teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.“

16 To paties reglamento 43 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatyta:

„2. Pareiškėjo prašymu padavęs protestą ankstesnio Bendrijos prekių ženklo savininkas turi pateikti įrodymus, kad penkerius metus iki paraiškos Bendrijos prekių ženkliui paskelbimo ankstesnis Bendrijos prekių ženklas Bendrijoje iš tikrųjų buvo naudojamas žymint prekes ar paslaugas, kurioms jis įregistruotas, ir kurias savininkas mini pagrįsdamas protestą, arba kad buvo rimtų priežasčių ženklo nenaudoti, jeigu tą dieną ankstesnis Bendrijos prekių ženklas yra buvęs registruotas ne mažiau kaip penkerius metus. Nepateikus tai patvirtinančių įrodymų, protestas atmetamas. Jei-gu ankstesnis Bendrijos prekių ženklas buvo naudojamas žymint tikrai dalį prekių ar paslaugų, kurioms jis yra įregistruotas, nagrinėjant protestą prekių ženklas laikomas įregistruotu tikrai tai prekių ar paslaugų daliai.

3. Šio straipsnio 2 dalies nuostatos taikomos 8 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytiems ankstesniems nacionaliniams prekių ženkliams naudojamą valstybėje narėje, kurioje ankstesnis nacionalinis prekių ženklas yra saugomas, pakeičiant naudojamu Bendrijoje [naudojamą Bendrijoje pakeičiant naudojamu valstybėje narėje, kurioje ankstesnis nacionalinis prekių ženklas yra saugomas].“

17 Pagal Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį:

„Procedūrų metu Tarnyba faktus nagrinėja savo iniciatyva; tačiau procedūros dėl atsisakymo registruoti paraiškas santykinų pagrindų atveju Tarnyba nagrinėja tikrai šalių nurodytus faktus, įrodymus bei argumentus bei siekiamą reikalavimų patenkinimo būdą.“

Ginčo aplinkybės

- 18 Pirmosios instancijos teismo nagrinėtos ir skundžiamame sprendime aprašytos ginčo aplinkybės gali būti trumpai išdėstytos taip.
- 19 1996 m. balandžio 1 d., 1999 m. liepos 28 d., 2000 m. balandžio 11 d. ir 2000 m. liepos 4 d. *Anheuser-Busch* pateikė VRDT keturias paraiškas įregistruoti vaizdinį ir žodinį prekių ženklą BUD kaip Bendrijos prekių ženklą tam tikrų rūšių prekėms, įskaitant alų, priklausančioms peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 16, 21, 25, 32, 33, 35, 38, 41 ir 42 klasėms.
- 20 1999 m. kovo 5 d., 2000 m. rugpjūčio 1 d., 2001 m. gegužės 22 d. ir birželio 5 d. *Budvar*, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 42 straipsniu, pareiškė protestus dėl visų registravimo paraiškose nurodytų prekių.
- 21 Savo protestus *Budvar*, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktu, pirmiausia grindė alui įregistruotu ankstesniu tarptautiniu vaizdiniu prekių ženklu „Bud“ (Nr. 361 566), kurio registracija galioja Austrijoje, Beniliukse ir Italijoje.
- 22 Antra, *Budvar*, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalimi, teigė, kad egzistuoja kilmės vietos nuoroda „bud“, pagal Lisabonos susitarimą saugoma Prancūzijoje, Italijoje ir Portugalijoje, o pagal nagrinėjamas dvišales sutartis – Austrijoje.

- 23 2004 m. liepos 16 d. sprendimu VRDT protestų skyrius patenkino protestą dėl prašomo prekių ženklo registracijos, kiek tai susiję su „restoranų, barų ir smuklių paslaugomis“ (42 klasė), nurodytomis 2000 m. liepos 4 d. registracijos paraiškoje, manydamas, kad *Budvar* įrodė turinti teisę į kilmės vietos nuorodą „bud“ Prancūzijoje, Italijoje ir Portugalijoje.
- 24 2004 m. gruodžio 23 d. ir 2005 m. sausio 26 d. sprendimais Protestų skyrius atmetė protestus dėl prekių ženklų, dėl kurių pateiktos kitos trys paraiškos, registracijos, ir iš esmės nusprendė, jog nebuvo įrodyta, kad kilmės vietos nuoroda „bud“, kalbant apie Prancūziją, Italiją, Austriją ir Portugaliją, yra prekyboje naudojamas didesnę negu vietinę reikšmę turintis žymuo.
- 25 Tokią išvadą Protestų skyrius padarė manydamas, jog reikia taikyti Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 dalyje, skaitomoje atsižvelgiant į 1995 m. gruodžio 13 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2868/95, skirto įgyvendinti Reglamentą Nr. 40/94 (OL L 303, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 189), iš dalies pakeisto 2005 m. birželio 29 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1041/2005 (OL L 172, p. 4, toliau – Reglamentas Nr. 2868/95), 22 taisyklės 2 ir 3 dalis, nurodytus kriterijus dėl ankstesnių prekių ženklų, kuriais grindžiamas protestas, „naudojimo iš tikrųjų“ įrodymo.
- 26 *Budvar* pateikė tris apeliacinius skundus dėl VRDT protestų skyriaus 2004 m. gruodžio 23 d. ir 2005 m. sausio 26 d. sprendimų, taip pat dėl 2004 m. liepos 16 d. to paties skyriaus sprendimo, kiek juo buvo atmetas protestas dėl 35, 38, 41 ir 42 klasėms priklausančių kitų paslaugų.
- 27 Savo ruožtu *Anheuser-Busch* pateikė apeliacinį skundą dėl 2004 m. liepos 16 d. VRDT protestų skyriaus sprendimo, kiek juo buvo iš dalies patenkintas *Budvar* pareikštas protestas.

- 28 2006 m. birželio 14 d., birželio 28 d. ir rugsėjo 1 d. sprendimais VRDT antroji apeliacinė taryba atmetė *Budvar* pateiktas apeliacijas dėl 2004 m. gruodžio 23 d. ir 2005 m. sausio 26 d. VRDT protestų skyriaus sprendimų. 2006 m. birželio 28 d. priimtu sprendimu minėta Apeliacinė taryba patenkino *Anheuser-Busch* pateiktą apeliaciją dėl 2004 m. liepos 16 d. VRDT protestų skyriaus sprendimo ir atmetė visą *Budvar* pareikštą protestą.
- 29 Ginčijamuose sprendimuose Apeliacinė taryba pirmiausia nurodė, jog atrodo, kad savo protestus *Budvar* grindė nebe tarptautiniu vaizdiniu prekių ženklu Nr. 361 566, o tik kilmės vietos nuoroda „bud“.
- 30 Antra, Apeliacinė taryba iš esmės manė, kad sunku suvokti tai, jog žymuo BUD gali būti laikomas kilmės vietos nuoroda ar netgi netiesiogine geografinės kilmės nuoroda. Remdamasi tuo Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį protestas negali būti patenkintas remiantis teise į tariamą kilmės vietos nuorodą, kuri iš tikrųjų tokia nėra.
- 31 Trečia, Apeliacinė taryba, pagal analogiją taikydama Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalių bei Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklės nuostatas, nurodė, jog nepakanka *Budvar* pateiktų įrodymų dėl kilmės vietos nuorodos „bud“ naudojimo Prancūzijoje, Italijoje, Austrijoje ir Portugalijoje.
- 32 Galiausiai Apeliacinė taryba manė, jog protestą reikia atmesti ir dėl to, kad *Budvar* neįrodė, jog nagrinėjama kilmės vietos nuoroda suteikia jai teisę uždrausti vartoti žodį „bud“ kaip prekių ženklą Prancūzijoje ar Austrijoje.

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

- ³³ Pareiškimais, pateiktais Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje 2006 m. rugpjūčio 26 d. (byla T-225/06), rugsėjo 15 d. (bylos T-255/06 ir T-257/06) ir lapkričio 14 d. (byla T-309/06), *Budvar* pareiškė ieškinius dėl ginčijamų sprendimų panaikinimo.
- ³⁴ *Budvar* iš esmės rėmėsi vieninteliu pagrindu, susijusiu su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies pažeidimu ir suskirstytu į dvi dalis.
- ³⁵ Pirmoje dalyje *Budvar* ginčijo Apeliacinės tarybos išvadą, kad žymuo BUD negali būti laikomas kilmės vietos nuoroda. Antroje dalyje *Budvar* ginčijo tos pačios Apeliacinės tarybos vertinimą, kad nagrinėjamu atveju netenkinamos Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje įtvirtintos sąlygos.
- ³⁶ Dėl minėto pagrindo pirmos dalies Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 82 punkte nurodė, kad siekiant patikrinti ginčijamus sprendimus reikia atskirti kilmės vietos nuorodą „bud“, įregistruotą pagal Lisabonos susitarimą, ir nuorodą „bud“, saugomą pagal dvišalę sutartį.
- ³⁷ Pirmiausia, kiek tai susiję su kilmės vietos nuoroda „bud“, įregistruota pagal Lisabonos susitarimą, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 87 punkte nurodė:

„Šiuo atveju kilmės vietos nuoroda „bud“ (Nr. 598) buvo įregistruota 1975 m. kovo 10 dieną. Per vienus metus nuo pranešimo apie registraciją gavimo Prancūzija nepareiškė, kad ji negali užtikrinti minėtos kilmės vietos nuorodos apsaugos. [Ginčijamų]

sprendimų priėmimo momentu nagrinėjamos kilmės vietos nuorodos registracija buvo pripažinta negaliojančia 2004 m. birželio 30 d. *Tribunal de grande instance de Strasbourg* [Prancūzija] sprendimu. Tačiau, kaip matyti iš vykstant teisminiams ginčams pateiktų įrodymų, *Budvar* dėl šio sprendimo pateikė apeliacinį skundą, sustabdantį jo vykdymą. Iš to išplaukia, kad [ginčijamų] sprendimų priėmimo momentu nagrinėjamos kilmės vietos nuorodos registracija nebuvo pripažinta negaliojančia Prancūzijoje sprendimu, kurio negalima apskūsti.“

- 38 Toliau skundžiamo sprendimo 88 punkte Pirmosios instancijos teismas priminė savo praktiką, pagal kurią: kadangi Sąjungos teisės aktai, susiję su prekių ženklais, nepakeičia valstybių narių prekių ženklus reguliuojančių teisės aktų, nacionalinio prekių ženklo galiojimas negali būti ginčijamas per Bendrijos prekių ženklo registracijos procedūrą.
- 39 Remdamasis tuo minėto sprendimo 89 punkte jis padarė išvadą, kad Reglamentu Nr. 40/94 sukurta sistema reiškia, jog VRDT atsižvelgia į ankstesnių teisių, saugomų nacionaliniu lygiu, buvimą.
- 40 Skundžiamo sprendimo 90 punkte Pirmosios instancijos teismas padarė šią išvadą:

„Kadangi Prancūzijoje kilmės vietos nuorodos „bud“ registracija nebuvo galutinai pripažinta negaliojančia, Apeliacinė taryba, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalimi, turėjo atsižvelgti į atitinkamą nacionalinę teisę ir į pagal Lisabonos susitarimą atliktą registraciją, negalėdama paneigti aplinkybės, kad nurodyta ankstesnė teisė yra „kilmės vietos nuoroda““

- 41 Galiausiai skundžiamo sprendimo 91 punkte Pirmosios instancijos teismas pridūrė, kad jeigu Apeliacinė taryba turėjo rimtų abejonių dėl to, ar ankstesnė teisė yra „kilmės vietos nuoroda“, ir dėl apsaugos, kurią reikia jai suteikti pagal nurodytą nacionalinę teisę, kai kaip tik tuo metu šis klausimas buvo nagrinėjamas Prancūzijos teisme, ji turėjo galimybę, remdamasi Reglamento Nr. 2868/95 20 taisyklės 7 dalies c punktu, sustabdyti protesto procedūrą, kol bus priimtas galutinis teismo sprendimas šiuo klausimu.
- 42 Dėl šios priežasties Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 92 punkte nusprendė, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį manydama, kad nurodyta ankstesnė teisė, registruota pagal Lisabonos susitarimą, nėra „kilmės vietos nuoroda“, antra, kad klausimas, ar žymuo BUD laikomas saugoma kilmės vietos nuoroda, *inter alia*, Prancūzijoje, yra „antraeilės svarbos“, ir galiausiai nusprendė, kad šiuo pagrindu grindžiamas protestas negali būti patenkintas.
- 43 Antra, kiek tai susiję su pagal nagrinėjamas dvišales sutartis saugomu pavadinimu „bud“, skundžiamo sprendimo 93 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad iš minėtų sutarčių nematyti, jog nuoroda BUD konkrečiai apibūdinama kaip „kilmės vietos nuoroda“.
- 44 Skundžiamo sprendimo 94 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad iš dvišalės sutarties 2 straipsnio matyti, jog ši sutartis grindžiama platesniu apibrėžimu nei pateiktas Apeliacinės tarybos, nes tam, kad atitinkamas nuorodas būtų galima išvardyti dvišaliame susitarime ir tuo remiantis joms taikyti minėtoje dvišalėje sutartyje numatytą apsaugą, pakanka, kad jos tiesiogiai arba netiesiogiai būtų susijusios su prekės kilme.

- 45 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 95 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad Apeliacinė taryba padarė dvi klaidas. Pirma, ji klaidingai manė, kad pavadinimas BUD, kaip „kilmės vietos nuoroda“, yra konkrečiai saugomas pagal nagrinėjamas dvišales sutartis. Antra, bet kuriuo atveju ji taikė tokį „kilmės vietos nuorodos“ apibrėžimą, kuris neatitinka nuorodų, saugomų pagal minėtas sutartis, apibrėžimo.
- 46 Toliau skundžiamo sprendimo 96 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog aplinkybė, kad *Budvar* galėjo pateikti nurodytą teisę kaip „kilmės vietos nuorodą“, netrukdė Apeliacinei tarybai atlikti išsamaus nurodytų faktinių aplinkybių ir pateiktų įrodymų vertinimo, nes apribojant VRDT atliekamo tyrimo faktinį pagrindą iš jos neatimama teisė atsižvelgti ne tik į protesto procedūroje dalyvaujančių šalių aiškiai nurodytus, bet ir į plačiai pripažintus faktus, tai yra tuos, kuriuos bet kuris asmuo gali žinoti arba apie kuriuos galima sužinoti iš viešai prieinamų šaltinių.
- 47 Skundžiamo sprendimo 97 punkte Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį manydama, pirma, kad nurodyta ankstesnė teisė, saugoma pagal dvišalę sutartį, nėra „kilmės vietos nuoroda“ pagal Apeliacinės tarybos pateiktą apibrėžimą, antra, kad klausimas, ar žymuo BUD yra laikomas saugoma kilmės vietos nuoroda, *inter alia*, Austrijoje, yra „antraeilės svarbos“, ir galiausiai nusprendė, kad šiuo pagrindu grindžiamas protestas negali būti patenkintas.
- 48 Skundžiamo sprendimo 98 punkte Pirmosios instancijos teismas papildomai pažymėjo, kad nagrinėjamos dvišalės sutartys vis dar galioja Austrijoje nuorodos „bud“ apsaugos tikslu, remdamasis, be kita ko, argumentu, jog dėl Austrijoje nagrinėjamų ginčų nebuvo priimtas galutinis teismo sprendimas. Todėl Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad Apeliacinė taryba, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio

4 dalimi, turėjo atsižvelgti į *Budvar* nurodytą ankstesnę teisę, negalėdama paneigti šios teisės kvalifikavimo.

- 49 Dėl šios priežasties skundžiamo sprendimo 99 punkte Pirmosios instancijos teismas pripažino pagrįsta ieškinio vienintelio pagrindo pirmą dalį, susijusią su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies pažeidimu.
- 50 Kalbėdamas apie šio pagrindo antrą dalį, susijusią su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nurodytų sąlygų taikymu, Pirmosios instancijos teismas pirmiausia išnagrinėjo kaltinimą dėl sąlygų, susijusių su didesnę negu vietinę reikšmę turinčio žymens naudojimu prekyboje.
- 51 Pirmiausia, kiek tai susiję su žymens BUD naudojimo prekyboje sąlyga, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 160 punkte iš pradžių priminė, kad ginčijamuose sprendimuose Apeliacinė taryba pagal analogiją taikė Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalis bei minėtoje 2 dalyje įtvirtintą reikalavimą pateikti ankstesnės teisės naudojimo „iš tikrųjų“ įrodymus.
- 52 Skundžiamo sprendimo 163 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad galutiniai tikslai ir sąlygos, susiję su ankstesnio prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymu, skiriasi nuo susijusių su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nurodyto žymens naudojimo prekyboje įrodymu, ypač kai kalbama apie, kaip šioje byloje, pagal Lisabonos susitarimą įregistruotą kilmės vietos nuorodą arba pagal nagrinėjamas dvišales sutartis saugomą nuorodą.

53 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 164–167 punktuose Pirmosios instancijos teismas konstatavo:

- Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nenurodytas žymens, kuriuo grindžiamas protestas, naudojimas „iš tikrųjų“,
- kalbant apie Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalį ir 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92) 5 straipsnio 1 dalį ir 6 straipsnio 1 dalį, pažymėtina, kad Teisingumo Teismas ir Pirmosios instancijos teismas nurodydavo, jog žymuo naudojamas „prekyboje“, jeigu jis naudojamas komercinėje veikloje siekiant ekonominės naudos, o ne asmeniniais tikslais (žr., be kita ko, 2002 m. lapkričio 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Arsenal Football Club*, C-206/01, Rink. p. I-10273, 40 punktą),
- pagal analogiją taikant Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalis atsirastų ypatingų sąlygų 8 straipsnio 4 dalyje nurodytiems žymenims, konkrečiai susijusių su prekių ženklais ir jų apsaugos apimtimi. Be to, 8 straipsnio 4 dalies nuostatoje įtvirtintas papildomas reikalavimas, nenumatytas to paties reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punkte, susijęs su įrodymu, kad pagal atitinkamos valstybės narės teisę atitinkamas žymuo suteikia teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą,
- pagal analogiją taikydama 43 straipsnio 2 ir 3 dalis Apeliacinė taryba turi atskirai išanalizuoti tik nagrinėjamo žymens naudojimą Prancūzijoje, Italijoje, Austrijoje ir Portugalijoje, t. y. kiekvienoje teritorijoje, kurioje, *Budvar* nuomone, saugoma nuoroda „bud“, ir dėl to neatsižvelgti į *Budvar* pateiktus įrodymus dėl nagrinėjamų nuorodų naudojimo Beniliukse, Ispanijoje ir Jungtinėje Karalystėje. Taigi, Pirmosios instancijos teismo nuomone, kadangi iš Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio

4 dalies formuluotės nematyti, kad tokie, kaip nagrinėjami žymenys, turi būti naudojami teritorijoje, kurios teisė nurodoma grindžiant minėto žymens apsaugą, jie gali būti saugomi konkrečioje teritorijoje, nors ir nebuvo naudojami šioje teritorijoje.

- ⁵⁴ Galiausiai, atsižvelgdamas į šias aplinkybes skundžiamo sprendimo 168 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad Apeliacinė taryba padarė teisės klaidą, kai nusprendė pagal analogiją taikyti Sąjungos teisės nuostatas dėl ankstesnio prekių ženklo naudojimo „iš tikrųjų“. Anot Pirmosios instancijos teismo, Apeliacinė taryba turėjo patikrinti, ar per administracinę procedūrą *Budvar* pateikti įrodymai patvirtina nagrinėjamo žymens naudojimą komercinėje veikloje siekiant ekonominės naudos, o ne asmeniniais tikslais, neatsižvelgiant į tai, kokioje teritorijoje buvo naudojama.
- ⁵⁵ Tačiau tame pačiame 168 punkte Pirmosios instancijos teismas pridūrė, kad Apeliacinės tarybos padaryta metodikos klaida vis dėlto negali pateisinti ginčijamų sprendimų panaikinimo, nebent *Budvar* įrodytų, kad nagrinėjami žymenys buvo naudojami prekyboje.
- ⁵⁶ Šiuo atžvilgiu skundžiamo sprendimo 169 punkte Pirmosios instancijos teismas pabrėžė, kad iš Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies nematyti, jog protestą pateikęs asmuo turi įrodyti, kad nagrinėjamas žymuo buvo naudojamas iki Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo, o daugių daugiausia gali būti reikalaujama, kaip ir prašoma ankstesnių prekių ženklų atžvilgiu, siekiant išvengti ankstesnių teisių naudojimo, kurį lėmė tik protesto procedūra, kad nagrinėjamas žymuo būtų buvęs naudotas prieš paskelbiant prekių ženklo paraišką *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje*.

- 57 Skundžiamo sprendimo 170–172 punktuose Pirmosios instancijos teismas išnagrinėjo *Budvar* pateiktus dokumentus ir nustatęs, kad jie susiję su žymens naudojimu iki nagrinėjamo prekių ženklo registravimo paraiškos paskelbimo, to paties sprendimo 173 punkte padarė išvadą, kad šie dokumentai, su sąlyga, kad jie turi įrodomąją galią, gali patvirtinti nagrinėjamo žymens „naudojimą“ prekyboje.
- 58 Dėl esmės skundžiamo sprendimo 175 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad nuoroda, skirta nurodyti prekės geografinę kilmę, kaip ir prekių ženklas, gali būti naudojama prekyboje, tačiau tai nereiškia, kad atitinkama nuoroda naudojama „kaip prekių ženklas“ ir todėl praranda savo pirminę funkciją.
- 59 Be to, skundžiamo sprendimo 176 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad su nemokamu pristatymu susijusių dokumentų įrodomąją galią negali būti abejojama, nes toks pristatymas galėjo būti atliktas vykdant komercinę veiklą, kuria siekiama ekonominės naudos, t. y. siekiant užimti naujas rinkas.
- 60 Dėl šios priežasties skundžiamo sprendimo 178 punkte Pirmosios instancijos teismas pritarė *Budvar* kaltinimui dėl sąlygos, susijusios su nagrinėjamo žymens naudojimu prekyboje, kaip numatyta Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje.
- 61 Antra, kalbėdamas apie nagrinėjamo žymens reikšmę, skundžiamo sprendimo 179 punkte Pirmosios instancijos teismas priminė, kad Apeliacinė taryba padarė išvadą, jog šio žymens naudojimo Prancūzijoje įrodymo nepakanka tam, kad būtų patvirtintas teisės, turinčios didesnę negu vietinę reikšmę, egzistavimas.

- 62 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 180 ir 181 punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad Apeliacinė taryba taip pat padarė teisės klaidą, nes minėta sąlyga susijusi su nagrinėjamo žymens reikšme, t. y. su jo apsaugos geografinė apimtimi, o ne su naudojimo reikšme. Šiuo aspektu Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad nurodytos ankstesnės teisės turi didesnę negu vietinę reikšmę tiek, kiek jų apsauga pagal Lisabonos susitarimą ir nagrinėjamas dvišales sutartis apima ne tik jų kilmės teritoriją.
- 63 Skundžiamo sprendimo 182 punkte Pirmosios instancijos teismas iš to padarė išvadą, kad vienintelio pagrindo antros dalies pirmasis kaltinimas yra pagrįstas.
- 64 Dėl vienintelio pagrindo antros dalies antrojo kaltinimo, susijusio su klausimu, ar *Budvar* įrodė, kad nagrinėjami žymenys suteikė jai teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą, kaip numatyta Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje, skundžiamo sprendimo 185 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog atsižvelgiant į to paties reglamento 74 straipsnį matyti, kad pareiga įrodyti tenka asmeniui, pateikusiam protestą.
- 65 Dėl nacionalinių teisių, kuriomis rėmėsi *Budvar*, grįsdama savo protestą ir mėgindama įrodyti teisę uždrausti naudoti žodį BUD kaip prekių ženklą Prancūzijoje ar Austrijoje, skundžiamo sprendimo 192 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, pirma, kad Apeliacinė taryba negalėjo remtis tik kai kuriais šiose valstybėse narėse priimtais teismų sprendimais, grįsdama savo išvadą, jog *Budvar* neįrodė, kad nagrinėjamas žymuo suteikia jai teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą, nes nė vienas šių sprendimų neįgijo *res judicata* galios.
- 66 Tame pačiame 192 punkte Pirmosios instancijos teismas pridūrė, kad siekdama patikrinti, ar minėti įrodymai buvo pateikti, Apeliacinė taryba turėjo atsižvelgti ir į

nacionalinės teisės nuostatas, kuriomis rėmėsi *Budvar*, įskaitant Lisabonos susitarimą bei dvišalę sutartį, ir, kalbant apie Prancūziją, – į kelias Žemės ūkio kodekso, Vartotojų kodekso ir Intelektinės nuosavybės kodekso nuostatas, o kalbant apie Austriją, – į ieškinių, kuriuos *Budvar* pateikė pagal nurodytą nacionalinę teisę, teisinį pagrindimą, būtent į dvišalės sutarties 9 straipsnį ir Austrijos teisės aktų, susijusių su prekių ženklais ir nesąžininga konkurencija, nuostatas.

- 67 Antra, kalbėdamas apie Austriją, skundžiamo sprendimo 193 punkte Pirmosios instancijos teismas priminė, kad Apeliacinė taryba nurodė, jog 2005 m. balandžio 21 d. *Oberlandesgericht Wien* (Austrija) sprendimu buvo nuspręsta, kad žodis „bud“ nėra vietovės pavadinimas ir Čekijos Respublikos vartotojai jo nesupranta kaip apibūdinančio Česke Budejovicuose pagamintą alų ir kad, Apeliacinės tarybos nuomone, šis sprendimas grindžiamas faktinėmis aplinkybėmis, kurių persvarstymas paskutinės instancijos teisme mažai tikėtinas.
- 68 Tačiau tame pačiame 193 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad iš vykstant teisiniams ginčams pateiktų įrodymų matyti, jog minėtas *Oberlandesgericht Wien* (Austrija) sprendimas buvo panaikintas 2005 m. lapkričio 29 d. *Oberster Gerichtshof* (Austrija) sprendimu, t. y. prieš priimant ginčijamus sprendimus, motyvuojant tuo, kad jame tik buvo konstatuota, jog pavadinimas BUD Čekijos Respublikoje nesusijamas su jokių konkrečiu regionu ar vietoje, nors buvo būtina patikrinti, ar vartotojai čekai šį pavadinimą, kuris siejamas su alumi, aiškina kaip nurodantį vietovę arba regioną.
- 69 Šiuo klausimu tame pačiame 193 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė: kadangi prie Apeliacinei tarybai pateikto dubliko *Budvar* pridėjo savo apeliacinio skundo *Oberster Gerichtshof* kopiją, Apeliacinė taryba galėjo šalių paklausti ar kitais būdais išsiaiškinti, kaip baigėsi šiame nacionaliniame teisme pradėtas procesas.

- 70 Dėl šio aspekto taip pat skundžiamo sprendimo 193 punkte Pirmosios instancijos teismas priminė, kad VRDT, jos nuomone, tinkamomis priemonėmis turi *ex officio* pasidomėti atitinkamos valstybės nacionaline teise, jei tokia informacija yra būtina vertinant santykinių atsisakymo registruoti pagrindų taikymo sąlygas, ypač nurodytų faktų realumą ir pateiktų dokumentų įrodomąją galią. Anot Pirmosios instancijos teismo, apribojant VRDT atliekamo tyrimo faktinį pagrindą, iš jos neatimama teisė, be protesto procedūroje dalyvaujančių šalių aiškiai nurodytų faktų, atsižvelgti ir į plačiai pripažintus faktus, tai yra tuos, kuriuos bet kuris asmuo gali žinoti arba apie kuriuos galima sužinoti iš viešai prieinamų šaltinių.
- 71 Trečia, kalbėdamas apie Prancūziją, skundžiamo sprendimo 195 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad, priešingai nei nusprendė Apeliacinė taryba, iš Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies b punkto formuluotės nematyti, jog protestą pateikęs asmuo turi įrodyti, kad jis jau galėjo realiai uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą, o to *Budvar* nebūtų galėjusi padaryti, bet jis turi įrodyti tik tai, kad turi tokią teisę.
- 72 Skundžiamo sprendimo 196 punkte Pirmosios instancijos teismas pridūrė, kad, priešingai nei nurodė Apeliacinė taryba, 2004 m. birželio 30 d. sprendimu *Tribunal de grande instance de Strasbourg* nepripažino kilmės vietos nuorodos „bud“, įregistruotos pagal Lisabonos susitarimą, negaliojančia, nes iš šio teismo sprendimo aiškiai matyti, kad, remiantis atitinkamomis Lisabonos susitarimo nuostatomis, buvo pripažintos negaliojančios tik kilmės vietos nuorodos „bud“ registracijos „pasekmės“ Prancūzijos teritorijoje. Pirmosios instancijos teismas taip pat priminė, kad dėl minėto teismo sprendimo pateiktas apeliacinis skundas, kuriuo sustabdomas jo vykdymas.
- 73 Skundžiamo sprendimo 199 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad Apeliacinė taryba suklydo, nes neatsižvelgė į visas svarbias faktines ir teisines aplinkybes, kad nuspręstų, ar, remiantis Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalimi, atitinkamos valstybės narės teisė suteikia *Budvar* teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.

- ⁷⁴ Skundžiamo sprendimo 201 punkte Pirmosios instancijos teismas į tai atsižvelgęs padarė išvadą, kad antrą vienintelio pagrindo dalį reikia pripažinti pagrįsta, ir todėl pritarė vieninteliui ieškinio pagrindui ir patenkino visą ieškinį.
- ⁷⁵ Dėl šios priežasties skundžiamo sprendimo 202 punkte Pirmosios instancijos teismas panaikino ginčijamus sprendimus.

Procesas Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai

- ⁷⁶ Savo apeliaciniu skundu *Anheuser-Busch* Teisingumo Teismo prašo:

- panaikinti skundžiamą sprendimą, išskyrus jo rezoliucinės dalies 1 punktą,
- priimti galutinį sprendimą dėl ginčo ir atmesti pirmojoje instancijoje pareikštą ieškinį, o nepatenkinus šio reikalavimo perduoti bylą iš naujo nagrinėti Pirmosios instancijos teismui, ir
- priteisti iš *Budvar* bylinėjimosi išlaidas.

- ⁷⁷ *Budvar* Teisingumo Teismo prašo:

- atmesti apeliacinį skundą ir

— priteisti iš *Anheuser-Busch* bylinėjimosi išlaidas.

78 VRDT Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą ir

— priteisti iš *Budvar* bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

79 Grįsdama savo apeliacinį skundą *Anheuser-Busch* nurodo du pagrindus. Pirmasis pagrindas, suskirstytas į tris dalis, susijęs su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies pažeidimu. Antrasis pagrindas susijęs su kartu skaitomų to paties reglamento 8 straipsnio 4 dalies ir 74 straipsnio 1 dalies nuostatų pažeidimu.

80 VRDT teigia palaikanti apeliacinį skundą ir nurodo du pagrindus, susijusius atitinkamai su minėto reglamento 8 straipsnio 4 dalies ir 74 straipsnio 1 dalies pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies pažeidimu

Dėl pirmojo pagrindo pirmos dalies

— Šalių argumentai

- ⁸¹ Savo pirmojo pagrindo pirma dalimi *Anheuser-Busch* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, kai konstatavo, kad Apeliacinė taryba neturėjo kompetencijos spręsti, ar *Budvar* įrodė ankstesnių teisių, kuriomis rėmėsi pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, galiojimą, nors dėl to galiojimo galima buvo rimtai abejoti.
- ⁸² Protesto procedūroje, pagrįstoje Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nurodytomis „teisėmis“, VRDT turi nustatyti, ar šios teisės tikrai egzistuoja, ar jos taikytinos ir ar jomis galima remtis ginčijant nagrinėjamo prekių ženklo registracijos paraišką, ir Apeliacinė taryba tai teisingai padarė.
- ⁸³ Pareiga įrodyti šių sąlygų įvykdymą tenka protestą pateikusiam asmeniui, ir tai matyti iš Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 5 dalies ir 45 straipsnio.

- 84 Nagrinėjamoje byloje Apeliacinė taryba rėmėsi keliais teismų sprendimais, kurie įsiteisėjo Italijos Respublikoje ir Portugalijos Respublikoje ir dar neįsiteisėjo Prancūzijos Respublikoje ir Austrijos Respublikoje ir iš kurių matyti, jog pirmosiose dviejose valstybėse narėse nagrinėjama nuoroda buvo pripažinta negaliojančia, o kitose dviejose valstybėse narėse nagrinėjama ankstesnė teisė nebuvo taikoma.
- 85 Dėl pastarosiose dviejose valstybėse narėse priimtų teismo sprendimų *Anheuser-Busch* pateikė daugybę įrodymų, patvirtinančių, jog nagrinėjamos nuorodos nebuvo galima laikyti kilmės vietos nuoroda ar netgi geografine nuoroda, ir taip nuginkijo nuorodos registracija pagrįstos ankstesnės teisės buvimo prezumpciją. Dėl šios priežasties *Budvar* turėjo įrodyti nacionalinių teisių, kuriomis rėmėsi, buvimą. Tačiau Apeliacinė taryba, išnagrinėjusi *Budvar* pateiktus įrodymus, padarė išvadą, kad ši to neįrodė.
- 86 Galiausiai *Anheuser-Busch* kritikuoja Pirmosios instancijos teismą dėl to, kad jis rėmėsi analogija tarp Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies ir to paties straipsnio 1 dalies, kuri susijusi su ankstesniu prekių ženklu grindžiamu protestu ir dėl kurios iš nusistovėjusios Pirmosios instancijos teismo praktikos matyti, kad VRDT neturi tikrinti ankstesnio prekių ženklo galiojimo.
- 87 Tokia analogija yra nepagrįsta. Dviejose minėtose nuostatose įtvirtinti savarankiški ir skirtingi santykiniai atsisakymo registruoti pagrindai. Nacionalinis prekių ženklas yra atsisakymo registruoti pagrindas vien dėl jo registracijos, nes valstybių narių teisės aktai dėl prekių ženklų yra suderinti Direktyva 89/104. Atvirkščiai, to negalima pasakyti apie Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje numatytas „teises“, nes dėl jų nebuvo imtasi jokių suderinimo priemonių.

- ⁸⁸ *Budvar* primena, kad Reglamentu Nr. 40/94 VRDT, kaip Europos Sąjungos įstaigai, nesuteikiama kompetencija registruoti ar pripažinti negaliojančiais nacionalinius prekių ženklus. Tačiau, kaip nurodyta minėto reglamento vienuoliktoje konstatuojamojoje dalyje, VRDT gali būti pripažinta tik pagal antrinę teisę aiškiai priskirta kompetencija su sąlyga, kad toks priskyrimas leidžiamas pagal EB sutartį.
- ⁸⁹ Taigi Pirmosios instancijos teismas pagrįstai atsisakė pripažinti VRDT kompetenciją spręsti dėl nacionalinio prekių ženklo, kuriuo grindžiamas protestas, galiojimo. Šis principas, kuris taip pat įtvirtintas Reglamento Nr. 40/94 penktoje konstatuojamojoje dalyje, taikomas teisėms, kuriomis remiasi protestą pateikęs asmuo pagal šio reglamento 8 straipsnio 4 dalį.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- ⁹⁰ *Anheuser-Busch* iš esmės teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, jog Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, nes priėjo prie išvados, kad geografinės kilmės nuoroda „Bud“, saugoma pagal Lisabonos susitarimą ir nagrinėjamas dvišales sutartis, negali būti laikoma kilmės vietos nuoroda ar netgi netiesiogine geografinės kilmės nuoroda ir kad pagal minėtą nuostatą pareikštas protestas, grindžiamas ankstesne teise, apibūdinama kaip kilmės vietos nuoroda, tačiau kuri iš tikrųjų tokia nėra, negali būti patenkintas.
- ⁹¹ Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 87 ir 98 punktuose Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad ginčijamų sprendimų priėmimo momentu Prancūzijoje ir Austrijoje vykusiuose teismo procesuose dėl Prancūzijoje pagal Lisabonos susitarimą saugomos kilmės vietos nuorodos „bud“ ir Austrijoje pagal nagrinėjamas dvišales

sutartis saugomos nuorodos „bud“ galiojimo nebuvo priimti galutiniai ir neskundžiami sprendimai.

- ⁹² Taigi konstatavęs, kad nurodytos ankstesnės teisės pasekmės nebuvo galutinai pripažintos negaliojančiomis šiose dviejose valstybėse narėse ir kad dėl to šios teisės galiojo ginčijamų sprendimų priėmimo momentu, skundžiamo sprendimo 90 ir 98 punktuose Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, jog Apeliacinė taryba turėjo atsižvelgti į nurodytą ankstesnę teisę, ir negalėjo paneigti šios teisės kvalifikavimo.
- ⁹³ Taip nusprendęs, Pirmosios instancijos teismas savo sprendime nepadarė jokios teisės klaidos.
- ⁹⁴ Iš tikrųjų tam, kad protestą pareiškęs asmuo, remdamasis Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalimi, galėtų užkirsti kelią Bendrijos prekių ženklo registracijai, būtina ir pakanka, jog tą dieną, kai VRDT tikrina visų protestui pareikšti keliamų sąlygų įvykdymą, būtų galima remtis esama ankstesne teise, kuri nebuvo pripažinta negaliojančia galutiniu teismo sprendimu.
- ⁹⁵ Šiomis aplinkybėmis VRDT, sprendama dėl minėto 8 straipsnio 4 dalimi grindžiamo protesto, turi atsižvelgti į atitinkamų valstybių narių teismų sprendimus dėl pareiktų ankstesnių teisių galiojimo ar kvalifikavimo, kad įsitikintų, jog šios vis dar sukelia pagal šią nuostatą reikalaujamas pasekmes, ir negali pakeisti kompetentingų nacionalinių teismų vertinimo savuoju, nes Reglamentu Nr. 40/94 tokia teisė jai nesuteikta.

- ⁹⁶ Nagrinėjamoje byloje, kaip nusprendė Pirmosios instancijos teismas, Apeliacinė taryba, sprenddama dėl *Budvar* pareikštų protestų, galėjo įsitikinti, kad ankstesnė teisė, kuria buvo remtasi pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, nebuvo pripažinta negaliojančia galutiniais teismų sprendimais.
- ⁹⁷ Be to, sprendimo dėl minėtų protestų priėmimo dieną Apeliacinė taryba galėjo nesunkiai įsitikinti *Budvar* nurodytos ankstesnės teisės į pavadinimą „BUD“ buvimu, nes ji patvirtino šio pavadinimo registracija Prancūzijoje pagal Lisabonos susitarimą ir jo įtraukimas į dvišalėje sutartyje esantį nuorodų sąrašą Austrijoje. Kaip generalinis advokatas pažymėjo savo išvados 58 punkte, aplinkybės, kad ši registracija ir šis įtraukimas tebegaliojo minėtą dieną, pakako patvirtinti nagrinėjamos ankstesnės teisės galiojimą procedūros Apeliacinėje taryboje tikslais.
- ⁹⁸ Kalbant apie klausimą, ar nurodytos ankstesnės teisės į kilmės vietos nuorodą „bud“, saugomą Prancūzijoje pagal Lisabonos susitarimą, ir į tą patį pavadinimą, saugomą Austrijoje pagal nagrinėjamas dvišales sutartis, pripažintinos žymenimis, kuriais galima remtis grindžiant protestą pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, atsižvelgiant į tai, kad 2009 m. rugsėjo 8 d. Sprendime *Budejovický Budvar* (C-478/07, Rink. p. I-7721) Teisingumo Teismas nusprendė, jog 2006 m. kovo 20 d. Tarybos reglamente (EB) Nr. 510/2006 dėl žemės ūkio produktų ir maisto produktų geografinių nuorodų ir kilmės vietos nuorodų apsaugos (OL L 93, p. 12)) numatyta apsaugos sistema yra išsami, reikia pažymėti, kad minėtas klausimas nebuvo nagrinėjamas Pirmosios instancijos teisme.
- ⁹⁹ Dėl šios priežasties reikia atmesti pirmojo apeliacinio skundo pagrindo pirmą dalį.

Dėl pirmojo pagrindo antros ir trečios dalių

— Šalių argumentai

¹⁰⁰ Savo pirmojo pagrindo antra dalimi *Anheuser-Busch*, pirmiausia kiek tai susiję su žymens naudojimo kiekybiniu ir kokybiniu pobūdžiu, kritikuoja Pirmosios instancijos teismą dėl to, kad jis nusprendė, jog Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje numatytą sąlygą, kad šioje nuostatoje nurodytas „kitas žymuo“ turi būti „naudojamas prekyboje“, reikia suprasti kaip apimančią bet kokią, net ribotą komercinę naudojimą, jei tik jis nėra visiškai privatus, įskaitant geografinės nuorodos naudojimą kaip prekių ženklo ir net naudojimą nemokamai tiekiant prekes.

¹⁰¹ *Anheuser-Busch* teigia, kad Apeliacinė taryba pagrįstai manė, jog minėtą sąlygą bent jau reikia prilyginti Reglamento Nr. 40/94 15 straipsnyje ir 43 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatytai sąlygai dėl naudojimo iš tikrųjų, kuri suprantama kaip reikalavimas faktiškai naudoti prekių ženklą rinkoje prekėms ir paslaugoms, kurioms jis yra saugomas, bei naudoti jį tikrai komerciškai, o ne vien vidaus reikmėms ar simboliškai, siekiant tik išsaugoti prekių ženklą suteiktas teises, ir šiuo naudojimu iš tikrųjų negalima pažeisti esminės prekių ženklo funkcijos –garantuoti vartotojui ar galutiniam naudotojui prekių ir paslaugų kilmės autentiškumą.

¹⁰² Jei ši sąlyga nebūtų taikoma pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, remiantis tuo, kad Sąjungos teisėje egzistuoja savarankiška „naudojimo prekyboje“ sąlyga, šiuo reglamentu nustatyti naudojimo reikalavimai tam, kad ankstesnis Bendrijos prekių ženklas galėtų tapti kliūtimi pagal minėto reglamento 8 straipsnio 1 dalį pateiktai prekių ženklo paraiškai, būtų griežtesni už to paties straipsnio 4 dalyje numatytai

ankstesnei teisei taikomus reikalavimus, nors, skirtingai nei prekių ženklų teisės atveju, ši teisė visiškai nesuderinta.

- ¹⁰³ Kitaip nei Apeliacinė taryba, Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į reglamente įtvirtintos naudojimo sąlygos tikslą. Pažeidimui pagal Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalį nustatyti naudojimui keliami reikalavimai turi būti švelnesni nei taikomi teisių į prekių ženklą išsaugojimui pagal minėto reglamento 15 straipsnį ir 43 straipsnio 2 ir 3 dalis. Tačiau griežčiausi reikalavimai turi būti taikomi to paties reglamento 8 straipsnio 4 dalyje numatytai teisei pareikšti protestą, nes ja gali būti grindžiamas atsisakymas registruoti Bendrijos prekių ženklą.
- ¹⁰⁴ *Anheuser-Busch* taip pat kaltina Pirmosios instancijos teismą, kad jis atsižvelgė į *Budvar* per ketverių metų laikotarpį atliktus labai mažo prekių kiekio ir nemokamus tiekimus. Jos teigimu, šie tiekimai negali būti laikomi naudojimu iš tikrųjų, atsižvelgiant į teismų praktiką dėl šios naudojimo sąlygos (žr. 2009 m. sausio 15 d. Sprendimą *Silberquelle*, C-495/07, Rink. p. I-137).
- ¹⁰⁵ *Anheuser-Busch* taip pat kritikuoja Pirmosios instancijos teismą dėl to, kad jis manė nesant būtina žinoti, ar Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies tikslais žymuo naudojamas kaip prekių ženklas arba kaip kilmės vietos nuoroda ar netgi kaip geografinė nuoroda.
- ¹⁰⁶ Lygiai kaip prekių ženklą būtina naudoti pagal jo esminę paskirtį tam, kad toks naudojimas būtų pripažintas tikruoju, kilmės vietos nuorodą ar geografinę nuorodą, kuria remiamasi kaip ankstesne teise pagal minėto 8 straipsnio 4 dalį, reikia naudoti pagal šių žymenų esminę paskirtį, kuri yra – garantuoti vartotojams prekių geografinę kilmę ir joms būdingas ypatingas savybes.

- ¹⁰⁷ *Budvar* teigia priešingai, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje įtvirtinta naudojimo prekyboje sąvoka visiškai nesusijusi su naudojimu iš tikrųjų ir turi būti suprantama kaip kokybinis, o ne kiekybinis kriterijus, nes ši sąvoka, taip pat numatyta minėto reglamento 9 ir 12 straipsniuose bei Direktyvos 89/104 5 ir 6 straipsniuose, lemia veiklą, dėl kurios prekių ženklas yra saugomas, palyginti su veikla, dėl kurios jis nesaugomas.
- ¹⁰⁸ Skundžiamo sprendimo 165 punkte Pirmosios instancijos teismas pagrįstai vadovavosi šios naudojimo sąvokos aiškinimu, įtvirtintu nusistovėjusioje Teisingumo Teismo ir Pirmosios instancijos teismo praktikoje, būtent aiškinimu, pagal kurį turi būti naudojama „komercinėje veikloje siekiant ekonominės naudos, o ne asmeniniais tikslais“. Teisinio saugumo sumetimais skirtingose nuostatose esanti ta pati sąvoka turi būti aiškinama vienodai.
- ¹⁰⁹ Kitos nei teisės į prekių ženklus ankstesnės teisės, numatytos Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje ir, vartojant labai panašią formuluotę, Direktyvos 89/104 4 straipsnio 4 dalies b punkte, gali būti tokios įvairios, kad neįmanoma nustatyti, kokius minimalius požymius šios teisės turėtų atitikti, kad jomis būtų galima remtis prieš vėlesnį prekių ženklą. Dėl šios priežasties minėtose nuostatose įtvirtinta papildoma sąlyga, pagal kurią reikalaujama, kad neregistruoto prekių ženklo ar žymens savininkas įrodytų galįs jo nurodytos teisės pagrindu uždrausti vėlesnio prekių ženklo naudojimą.
- ¹¹⁰ Be to, kalbėdama apie nemokamą alaus BUD pavadinimu tiekimą Prancūzijoje, *Budvar* teigia, kad minėto Sprendimo *Silberquelle* negalima taikyti nagrinėjamu atveju, nes šis sprendimas susijęs ne su sąlyga dėl žymens naudojimo „prekyboje“, o su „naudojimo iš tikrųjų“ sąlyga Direktyvos 89/104 10 straipsnio 1 dalies ir 12 straipsnio 1 dalies prasme.

- 111 Dėl argumento, kad Pirmosios instancijos teismas turėjo nustatyti, ar *Budvar* įrodė nagrinėjamo žymens naudojimą kaip kilmės vietos nuorodos ar geografinės nuorodos, o ne kaip prekių ženklo, *Budvar* mano, jog Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalimi tokia sąlyga nekeliamą tam, kad būtų galima veiksmingai remtis ankstesne teise, ir todėl prašo patvirtinti skundžiamo sprendimo 174 ir 175 punktus. Bet kuriuo atveju klausimas, ar nagrinėjamoje byloje *Budvar* naudojo šį žymenį kaip kilmės vietos nuorodą, ar kaip prekių ženklą, yra fakto klausimas, į kurį atsakyti kompetentingas tik Pirmosios instancijos teismas.
- 112 Antra, savo apeliacinio skundo pirmojo pagrindo antra dalimi, kiek tai susiję su teritorija, svarbia įrodinėjant nagrinėjamo žymens naudojimą prekyboje, *Anheuser-Busch* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė teritorialumo principą ir klaidingai išaiškino Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, skundžiamo sprendimo 167 punkte nurodęs, kad nustatant naudojimą prekyboje buvo galima atsižvelgti į įrodymus, susijusius su kitų valstybių narių teritorijomis, nei ta, kurioje remiamasi šioje nuostatoje numatyta teise.
- 113 Anot apeliančės, ši sąlyga gali būti keliama tik žymens naudojimui teritorijoje, kurioje remiamasi jo apsauga.
- 114 Tai išplaukia iš teritorialumo principo, kuris yra pagrindinis intelektinės nuosavybės teisės principas. Taigi ankstesnio žymens naudojimą įrodantys veiksmai turi būti susiję su konkrečiomis nagrinėjamomis jurisdikcijomis, būtent Prancūzijos Respublikos ir Austrijos Respublikos jurisdikcijomis, ir turi būti nagrinėjami atskirai kiekvienos jurisdikcijos atveju.

- 115 Priešingu atveju nesuderintos teisės, numatytos Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje, būtų traktuojamos palankiau nei suderintosios, nes neginčijama, kad pastarosios leistų užkirsti kelią Bendrijos prekių ženklo paraiškai tik jeigu jomis iš tikrųjų naudojamosi valstybės narės, kurioje jos saugomos, teritorijoje, o į naudojimą kitoje valstybėje narėje negali būti atsižvelgta.
- 116 Šiuo klausimu VRDT gina tą patį teiginį, kad teritorija, svarbi įrodinėjant nagrinėjamo žymens naudojimą prekyboje minėtos nuostatos prasme, yra tik ta, kurioje remiamasi apsauga, o nagrinėjamu atveju tai Prancūzija ir Austrija. Tai išplaukia iš pačios Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies formuluotės, nes toje pačioje frazėje nurodytas „prekyboje naudojamas žymuo“ ir „to žymens naudojimą reglamentuojantys įstatymai“.
- 117 Anot VRDT, teisingas požiūris buvo išdėstytas 2009 m. kovo 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Moreira da Fonseca prieš VRDT – General Óptica (GENERAL OPTICA)* (T-318/06–T-321/06, Rink. p. II-649) 40 punkte, būtent tai, kad vertinant išimtinių teisių taikymo sritį reikia vadovautis teritorija, kurioje taikoma kiekviena iš teisės normų, iš kurių kyla šios teisės.
- 118 *Budvar* teigia priešingai, kad Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, jog atsižvelgiant į Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį nebūtina įrodinėti tikrojo ankstesnės teisės naudojimo valstybės narės, kurioje ji saugoma, teritorijoje, nes šioje nuostatoje numatytos teisės gali būti saugomos šioje teritorijoje, nepaisant to, kad niekada joje nebuvo naudojamos.

- 119 Jos nuomone, pagal minėtą nuostatą neįpareigojama įrodyti nei nagrinėjamo žymens naudojimo iš tikrųjų, nei jo naudojimo teritorijoje, kurioje jis saugomas.
- 120 Trečia, savo apeliacinio skundo pirmojo pagrindo antra dalimi, kiek tai susiję su įrodytinu ankstesnės teisės naudojimo laikotarpiu, *Anheuser-Busch* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai išaiškino Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, nes atsisakė pripažinti prekių ženklo registracijos paraiškų padavimo datą tinkama data, iki kurios reikia įrodyti naudojimą prekyboje, ir kai skundžiamo sprendimo 169 punkte nusprendė, kad pakanka įrodyti naudojimą iki prekių ženklo paraiškos paskelbimo *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje*.
- 121 Šiuo klausimu *Anheuser-Busch* teigia, jog visos sąlygos, kurių reikia tam, kad ankstesne teise būtų galima remtis atsižvelgiant į kurį nors iš Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnyje nurodytų santykinių atsisakymo pagrindų, turi būti įvykdytos registracijos paraiškos, dėl kurios pareikštas protestas, padavimo dieną, įskaitant šio straipsnio 4 dalyje numatytą sąlygą dėl naudojimo prekyboje. Dėl šios priežasties bet kuris įrodymas, pateiktas siekiant įrodyti tokį naudojimą, turi būti ankstesnis už nagrinėjamos paraiškos padavimo datą arba už jai suteikto pirmumo datą.
- 122 Anot jos, panašiomis aplinkybėmis tokį aiškinimą patvirtina teismų praktika, pagal kurią ankstesnio prekių ženklo, kuriuo pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalį remiasi protestą pateikęs asmuo, geras vardas turi egzistuoti jau Bendrijos prekių ženklo, dėl kurio pareikštas protestas, paraiškos padavimo dieną arba reikalaujamo pripažinti pirmumo dieną (žr., be kita ko, 2008 m. balandžio 17 d. Sprendimo *Ferrero Deutschland prieš VRDT*, C-108/07 P, Rink. p. I-61, 35 punktą), nepaisant to, kad šioje nuostatoje nurodomas tik ankstesnis prekių ženklas ir aiškiai nereikalaujama, kad ankstesnis būtų ir jo geras vardas.

- 123 Ši teismų praktika grindžiama pirmumo principu, kuris yra pagrindinis intelektinės nuosavybės teisės principas, visuotinai pripažintas taip pat pagrindinėse intelektinės nuosavybės srities sutartyse, kuriuo įtvirtinamas ankstesnės išimtinės teisės pirmumas prieš vėlesnes teises ir nustatoma, kad prekių ženklo paraišką galima ginčyti tik remiantis ankstesnėmis teisėmis.
- 124 *Anheuser-Busch* kritikuoja Pirmosios instancijos teismą dėl to, kad jis netiksliai pagal analogiją taikė Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalis, susiedamas pirmumą laiko atžvilgiu su prekių ženklo paraiškos skelbimu *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje*. Beje, tai prieštarauja skundžiamo sprendimo 166 punktui, kuriame Pirmosios instancijos teismas nepritarė tokiai analogijai.
- 125 Be to, Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalyse įtvirtinta pirmumo taisyklė yra išimtinė ir taikoma tik teisių į ankstesnį prekių ženklą išsaugojimui, todėl jos negalima taikyti jokiais kitomis aplinkybėmis, kaip antai tos, kuriomis taikoma Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalis.
- 126 Galiausiai „didesnę negu vietinę reikšmę“ turinčio žymens naudojimo sąvoka yra savarankiška Sąjungos teisės sąlyga, kuri, kaip ir Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies a ir b punktuose, o bendresne prasme ir visame 8 straipsnyje, numatytos kitos sąlygos, turi būti įvykdyta „iki paraiškos įregistruoti Bendrijos prekių ženklą padavimo dienos arba iki Bendrijos prekių ženklo paraiškai prašomo suteikti prioriteto dienos“.
- 127 VRDT teigimu, prekių ženklo registravimo paraiškų padavimo datą taip pat reikia laikyti tinkama data, iki kurios reikia įrodyti naudojimą iš tikrųjų. Anot jos, šis principas buvo teisingai pritaikytas minėto Sprendimo *Moreira da Fonseca prieš VRDT – General Óptica (GENERAL OPTICA)* 44 punkte.

¹²⁸ *Budvar* teigia priešingai, kad Pirmosios instancijos teismo vertinimui reikia pritarti.

¹²⁹ Jos nuomone, pirma, Teisingumo Teismo praktikos dėl Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 5 dalies negalima taikyti to paties straipsnio 4 daliai. Ši praktika grindžiama gerą vardą turinčių prekių ženklų ypatingu pobūdžiu, nes labai tikėtina, kad pateikdama vėlesnio prekių ženklo paraišką pareiškėja žinojo apie ankstesnio prekių ženklo gerą vardą. Atvirkščiai, kalbant apie minėtame 8 straipsnyje numatytas kitas protesto rūšis, pažymėtina, kad tik paskelbus prekių ženklo paraišką ji tampa vieša ir ja galima remtis prieš trečiuosius asmenis.

¹³⁰ Antra, šiuo aspektu skundžiamas sprendimas neprieštarauja pirmumo principui. Šiuo principu, įtvirtintu Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies a punkte, protestą pateikęs asmuo įpareigojamas įvykdyti papildomą sąlygą, būtent įrodyti, kad protestui pagrįsti nurodyta teisė egzistavo dar iki prekių ženklo paraiškos padavimo datos. Tačiau šiuo principu protestą pateikęs asmuo neįpareigojamas įrodyti, kad iki šios datos ši teisė buvo naudojama prekyboje.

¹³¹ Savo apeliacinio skundo pirmojo pagrindo trečia dalimi *Anheuser-Busch* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas taip pat pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, kai skundžiamo sprendimo 179–183 punktuose klaidingai išaiškino šioje nuostatoje vartojamus žodžius „didesnė negu vietinė reikšmė“.

¹³² *Anheuser-Busch* konkrečiai teigia, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį žymens „reikšmė“ turi būti vertinama atsižvelgiant į jo apsaugos teritoriją, kuri šiuo atveju yra Prancūzijos Respublika ir Austrijos Respublika.

- 133 Be to, anot jos, minėtos nuostatos prasme žymuo gali turėti reikšmę tik jeigu jis naudojamas valstybių narių, pagal kurių teisę jis saugomas, rinkose. Atvirkščiai, tokia reikšmė negali kilti vien iš aplinkybės, kad žymuo saugomas pagal dviejų ar daugiau valstybių narių teisę.
- 134 *Anheuser-Busch* remdamasi tuo daro išvadą, kad žodžius „didesnė negu vietinė reikšmė“ reikia aiškinti kaip įtvirtinančius savarankišką Sąjungos teisės sąlygą, kuriai netaikoma nacionalinė teisė, tačiau kuri turi išplaukti iš nagrinėjamo žymens naudojimo valstybių narių, kurių teritorijose jis saugomas, rinkose.
- 135 VRDT teigia, kad skundžiamo sprendimo 180 punkte susiedamas žymens „reikšmę“ su pagal nurodytą nacionalinę teisę jam pripažintos apsaugos geografinę apimtį, Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į tai, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje įtvirtinta sąlyga, jog žymens reikšmė neturi būti vien vietinė, yra Sąjungos teisės reikalavimas, kurio negalima vertinti pagal nacionalinę teisę.
- 136 Jos nuomone, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 181 punkte nusprendė, kad ankstesnės teisės turi didesnę negu vietinę reikšmę minėto 8 straipsnio 4 dalies prasme tik todėl, kad jų apsauga apima ne tik jų kilmės teritoriją.
- 137 Tačiau, anot VRDT, „reikšmės“ kriterijumi siekiama nustatyti veiksmingą apribojimą, taikomą visiems potencialiems žymenims, išskyrus prekių ženklus, kuriais galima remtis ginčijant galimybę įregistruoti Bendrijos prekių ženklą. Taigi ši sąvoka gali būti siejama tik su „naudojimo prekyboje“ ekonomine svarba ir geografinę apimtį.

¹³⁸ Šiuo klausimu VRDT remiasi minėto Sprendimo *Moreira da Fonseca prieš VRDT – General Óptica (GENERAL OPTICA)* 36–39 punktais, kuriuose, jos teigimu, buvo pritarta tokiam aiškinimui.

¹³⁹ *Budvar* teigia priešingai, kad frazė „didesnė negu vietinė reikšmė“ Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies prasme siejama su nagrinėjamo žymens apsaugos geografinė apimtimi, t. y. su teritorija, kurioje protestą pateikęs asmuo gali remtis savo ankstesne teise, ir nagrinėjamu atveju tai yra visos Prancūzijos ir Austrijos teritorijos, kuriose nurodytos teisės saugomos atitinkamai pagal Lisabonos susitarimą ir nagrinėjamas dvišales sutartis.

¹⁴⁰ Taigi minėta frazė siejama su teritorija, kurioje žymuo saugomas, o ne naudojamas. Priešingas aiškinimas prieštarautų pačiai Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies formuluotei ir juo protestą pateikusiam asmeniui būtų nustatyta papildoma sąlyga, kuri, beje, taip pat neatitiktų to paties reglamento 107 straipsnio, kuriame kaip ankstesnės teisės taikymo kriterijus numatyta teritorija, kurioje ši teisė saugoma, o ne jos naudojimo teritorija.

— Teisingumo Teismo vertinimas

¹⁴¹ Savo apeliacinio skundo pirmojo pagrindo antra ir trečia dalimis, kurias tikslinga nagrinėti kartu, *Anheuser-Busch* kaltina Pirmosios instancijos teismą, kad jis pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, motyvuodama tuo, kad jis klaidingai išaiškino sąlygą, pagal kurią protestui pagrįsti nurodyta ankstesnė teisė turi būti susijusi su „prekyboje naudojamu didesnę negu vietinę reikšmę turinčiu žymeniu“.

- ¹⁴² Dėl pirmojo klausimo, ar žodžius „naudojamas prekyboje“ reikia suprasti kaip reiškiančius ankstesnės teisės naudojimą komercinėje veikloje siekiant ekonominės naudos, o ne asmeniniais tikslais, kaip ir nusprendė Pirmosios instancijos teismas, arba kaip reiškiančius naudojimą iš tikrųjų, taikant analogiją su Reglamentu Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalių nuostatomis dėl ankstesnių prekių ženklų, kuriais grindžiamas protestas, pažymėtina, kad skundžiamame sprendime nėra jokios teisės klaidos.
- ¹⁴³ Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nenurodytas žymens, kuriuo grindžiamas protestas, naudojimas „iš tikrųjų“ ir jokiaje to paties reglamento 43 straipsnio 2 ir 3 dalių nuostatoje nenurodyta, kad tokiam žymeniui taikomas reikalavimas įrodyti naudojimą iš tikrųjų.
- ¹⁴⁴ Be to, nors tiesa, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje vartojamus žodžius „naudojamas prekyboje“ nebūtinai reikia aiškinti taip, kaip aiškinama šio reglamento 9 straipsnio 1 dalis ar Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalis ir 6 straipsnio 1 dalis, nes reikia atsižvelgti į kiekvienos iš šių nuostatų tikslą, vis dėlto šių žodžių aiškinimas kaip iš esmės reiškiančių, jog žymuo paprasčiausia turi būti komerciškai naudojamas, atitinka įprastą jų reikšmę.
- ¹⁴⁵ Skundžiamo sprendimo 166 punkte Pirmosios instancijos teismas taip pat teisingai nusprendė, kad jei naudojimo iš tikrųjų reikalavimas būtų taikomas Reglamentu Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nurodytiems žymenims tomis pačiomis sąlygomis, kokios nustatytos šio reglamento 43 straipsnio 2 ir 3 dalyse, tokiu aiškinimu šiems žymenims būtų nustatytos sąlygos, taikomos ankstesniais prekių ženklais grindžiamiems protestams, ir kad, skirtingai nuo šių protestų, pagal minėto 8 straipsnio 4 dalį

protestą pateikęs asmuo turi įrodyti ir tai, kad pagal atitinkamos valstybės narės teisę nagrinėjamas žymuo suteikia jam teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.

¹⁴⁶ Be to, ankstesniems prekių ženkams skirtos sąlygos dėl naudojimo iš tikrųjų taikymas pagal analogiją Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje numatytoms ankstesnėms teisėms taip pat prieštarautų šio santykinio atsisakymo registruoti pagrindo iš esmės savarankiškam pobūdžiui, nes šiam pagrindui, kaip savo išvados 69–71 punktuose nurodė generalinis advokatas, būdingos specifinės sąlygos ir jį taip pat reikia suvokti atsižvelgiant į daugybę ankstesnių teisių, kurioms gali būti taikomas šis pagrindas.

¹⁴⁷ Antra, kalbant apie klausimą, ar žodžiai „naudojamas prekyboje“ reiškia, kad geografinės nuorodos, kuria remiamasi pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, naudojimas turi atitikti tokio žymens esminę funkciją, kuri yra garantuoti vartotojams prekių geografinę kilmę ir joms būdingas ypatingas savybes, nors nagrinėjamu atveju nurodytas žymuo buvo naudojamas kaip prekių ženklas, pažymėtina, kad Pirmosios instancijos teismas savo sprendime taip pat nepadarė teisės klaidos.

¹⁴⁸ Skundžiamo sprendimo 175 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad taikant Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį pakanka konstatuoti, jog žymuo, kuriuo grindžiamas protestas, yra naudojamas prekyboje ir kad aplinkybė, jog šis žymuo yra tapatus prekių ženklui, nereiškia, kad jis nenaudojamas prekyboje.

¹⁴⁹ Kalbant apie funkciją, kurią turi atitikti žymens naudojimas, pažymėtina, kad žymuo turi būti naudojamas kaip skiriamasis požymis, t. y. jis turi padėti identifikuoti jo savininko vykdomą ūkinę veiklą, o tai nagrinėjamu atveju neginčijama.

- 150 Kalbant konkrečiai, skundžiamo sprendimo 175 punkte Pirmosios instancijos teismas pridūrė, kad jam aiškiai nebuvo nurodyta priežastis, dėl kurios žymuo BUD buvo naudojamas „kaip prekių ženklas“, ir kad niekas nepatvirtina, jog ant nagrinėjamų prekių esanti nuoroda veikia nuorodo prekės komercinę, o ne geografinę kilmę.
- 151 Vadinas, galima tik atmesti šį kaltinimą, nes šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas savo sprendime nepadarė jokios teisės klaidos, ir Teisingumo Teismo kompetencijai apeliaciniame procese nepriklauso tikrinti Pirmosios instancijos teismo atlikto faktinių aplinkybių vertinimo, be to, *Anheuser-Busch* Teisingumo Teisme nesirėmė jokių faktinių aplinkybių iškraipymu.
- 152 Trečia, priešingai nei teigia *Anheuser-Busch*, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 176 punkte pagrįstai galėjo manyti, kad į prekių pristatymus nemokamai galima atsižvelgti tikrinant sąlygą dėl nurodytos ankstesnės teisės naudojimo prekyboje, nes toks pristatymas galėjo būti atliktas vykdant komercinę veiklą, kuria siekiama ekonominės naudos, t. y. siekiant užimti naujas rinkas.
- 153 Prieš nagrinėjant kitus kaltinimus, pareikštus *Anheuser-Busch* apeliacinio skundo pirmojo pagrindo antroje dalyje ir VRDT nurodytame pirmajame pagrinde, kurie susiję su laikotarpiu bei teritorija, svarbiais vertinant naudojimo prekyboje sąlygą, pirmiausia reikia išnagrinėti *Anheuser-Busch* nurodyto pirmojo pagrindo trečią dalį ir VRDT nurodytą pirmąjį pagrindą, kiek jie susiję su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nurodyta antra sąlyga, t. y. reikalavimu, kad nurodytas žymuo turėtų didesnę nei vietinę reikšmę.

- 154 Skundžiamo sprendimo 180 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad, pirma, iš pačios Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies formuluotės matyti, jog šioje nuostatoje nurodyta nagrinėjamo žymens, o ne jo naudojimo reikšmė, ir, antra, šio žymens reikšmė turi būti aiškinama kaip jo apsaugos geografinė apimtis, o ši apsauga neturi būti tik vietinės reikšmės.
- 155 Šiuo klausimu skundžiamame sprendime padaryta teisės klaida.
- 156 Žymuo, kurio apsaugos geografinė apimtis yra tik vietinė, be abejonės, laikytinas turinčiu tik vietinę reikšmę. Tačiau tai nereiškia, kad minėto 8 straipsnio 4 dalyje nustatyta sąlyga įvykdoma visada, kai nagrinėjamo žymens apsauga galioja teritorijoje, kurios negalima laikyti tik vietine, o nagrinėjamu atveju todėl, kad apsaugos teritorija viršija kilmės teritoriją.
- 157 Iš tikrųjų Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje įtvirtintų dviejų sąlygų bendras tikslas yra apriboti ginčus dėl žymenų, neleidžiant ankstesnei teisei, kuri nėra pakankamai išskirtinė, t. y. svarbi ir reikšminga prekyboje, užkirsti kelią naujo Bendrijos prekių ženkle registracijai. Tokia protesto galimybė turi būti suteikta tik žymenims, kurie faktiškai ir realiai naudojami atitinkamoje rinkoje.
- 158 Taigi žymens reikšmė negali priklausyti vien nuo jo apsaugos geografinės apimties, nes priešingu atveju remiantis žymeniu, kurio apsaugos apimtis nėra tik vietinė, vien dėl šios aplinkybės galima būtų užkirsti kelią Bendrijos prekių ženkle registracijai, net jeigu jis pats tik labai ribotai naudojamas prekyboje.

- 159 Darytina išvada, jog tam, kad juo remiantis galima būtų užkirsti kelią naujo žymens registracijai, žymuo, kuriuo grindžiamas protestas, turi būti faktiškai ir pakankamai reikšmingai naudojamas prekyboje ir jo naudojimo geografinė apimtis neturi būti tik vietinė, o tai reiškia, kad tuo atveju, kai šio žymens apsaugos teritorija gali būti laikoma kitokia nei vietinė, žymuo turi būti naudojamas didelėje šios teritorijos dalyje.
- 160 Siekiant nustatyti, ar taip yra konkrečiu atveju, reikia atsižvelgti į šio žymens naudojimo kaip skiriamąjo požymio jo adresatams, kurie yra tiek pirkėjai ir vartotojai, tiek tiekėjai ir konkurentai, trukmę ir intensyvumą. Šiuo klausimu konkrečią reikšmę turi žymens naudojimas reklamoje ir prekybinėje korespondencijoje.
- 161 Kadangi, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 159 punkte, reikia iširti nagrinėjamo žymens naudojimą prekyboje ne tik vietinėje jo apsaugos teritorijos dalyje, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, kaip teigia tiek *Anheuser-Busch* savo apeliacinio skundo pirmojo pagrindo antroje dalyje, tiek VRDT savo nurodytame pirmajame pagrinde, kai skundžiamo sprendimo 167 punkte nusprendė, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nereikalaujama, jog nagrinėjamas žymuo būtų naudojamas teritorijoje, kurioje jis saugomas, ir kad naudojimo kitoje teritorijoje nei ta, kurioje jis saugomas, gali pakakti, net jei žymuo visiškai nebuvo naudojamas jo apsaugos teritorijoje.
- 162 Iš tikrųjų pagal taikytiną teisę tik žymens apsaugos teritorijoje, nepaisant to, ar joje visoje, ar tik jos dalyje, žymeniui suteikiamos išimtinės teisės, kurios gali būti nesuderinamos su Bendrijos prekių ženklu.

- 163 Be to, naudojimo prekyboje sąlygą reikia vertinti atskirai kiekvienoje teritorijoje, kurioje saugoma teisė, kuria grindžiamas protestas. Dėl šios priežasties nagrinėjamoje byloje apie žymens reikšmę negalima spręsti kumuliatyviai vertinant jo naudojimą abiejose atitinkamose teritorijose, t. y. Austrijos teritorijoje, kurioje saugoma pagal nagrinėjamas dvišales sutartis, ir Prancūzijos teritorijoje, kurioje saugoma pagal Lisabonos susitarimą.
- 164 Be to, kaip teigia *Anheuser-Busch* ir VRDT, skundžiamo sprendimo 169 punkte nusprendęs, kad reikėjo tik įrodyti nagrinėjamo žymens naudojimą prekyboje iki prekių ženklo registracijos paraiškos paskelbimo, o ne vėliausiai iki šios paraiškos pateikimo, Pirmosios instancijos teismas taip pat padarė teisės klaidą.
- 165 Šiuo aspektu skundžiamame sprendime mažų mažiausia yra neatitikimas, nes minėtame 169 punkte Pirmosios instancijos teismas pagal analogiją rėmėsi ankstesniems prekių ženklams, kuriais grindžiamas protestas, keliamais reikalavimais, o to paties sprendimo 166 punkte Pirmosios instancijos teismas pagrįstai, kaip buvo pažymėta šio sprendimo 142 punkte, nepritarė ankstesnėms prekių ženklams nustatytos naudojimo iš tikrųjų sąlygos taikymui pagal analogiją teisėms, kuriomis remiamasi pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį.
- 166 Be to, kaip generalinis advokatas pažymėjo savo išvados 120 punkte, žymens, kuriuo grindžiamas protestas, naudojimo prekyboje sąlygai reikia taikyti tą patį laiko kriterijų, koks aiškiai nurodytas Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies a punkte, kiek tai susiję su teisės į šį žymenį įgijimu, būtent Bendrijos prekių ženklo registracijos paraiškos padavimo dienos kriterijų.

167 Iš tikrųjų atsižvelgiant, be kita ko, į galimą ilgą laiko tarpą tarp registravimo paraiškos padavimo ir jos paskelbimo, minėto kriterijaus taikymu galima geriau užtikrinti, kad nurodytas nagrinėjamo žymens naudojimas yra tikras, ir tai nėra veiksmas, kuriuo tik siekiama užkirsti kelią naujo prekių ženklo registracijai.

168 Be to, pagal bendrą taisyklę nagrinėjamo žymens naudojimo išimtinai ar daugiausia laikotarpiu tarp Bendrijos prekių ženklo registracijos paraiškos padavimo ir šios paraiškos paskelbimo nepakanka, kad būtų nustatytas šio žymens naudojimas prekyboje, įrodantis jo reikšmę.

169 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad nors *Anheuser-Busch* kaltinimus dėl naudojimo iš tikrųjų, naudojimo prekyboje ir nemokamų pristatymų sąvokų reikia atmesti, jos apeliacinio skundo pirmojo pagrindo antra ir trečia dalys bei VRDT nurodytas pirmasis pagrindas yra pagrįsti, nes skundžiamame sprendime padarytos teisės klaidos vertinant Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje įtvirtintas sąlygas. Pirmosios instancijos teismas iš tikrųjų klaidingai manė, pirma, kad minėto žymens didesnę nei vietinę reikšmę reikia vertinti išimtinai pagal jo apsaugos teritorijos plotą, neatsižvelgiant į jo naudojimą šioje teritorijoje, antra, kad vertinant šio žymens naudojimą svarbi teritorija nebūtinai yra jo apsaugos teritorija, ir galiausiai, kad žymuo nebūtinai turi būti naudojamas iki Bendrijos prekių ženklo registracijos paraiškos padavimo datos.

Dėl apeliacinio skundo antrojo pagrindo, kildinamo iš kartu vertinamų Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies ir 74 straipsnio 1 dalies nuostatų pažeidimo

— Šalių argumentai

- ¹⁷⁰ Savo apeliacinio skundo antruoju pagrindu *Anheuser-Busch* kaltina Pirmosios instancijos teismą, kad šis pažeidė kartu vertinamas Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies ir 74 straipsnio 1 dalies nuostatas, nes skundžiamo sprendimo 199 punkte nusprendė, jog Apeliacinė taryba suklydo neatsižvelgusi į visas svarbias faktines ir teisines aplinkybes, kad nuspręstų, ar, remiantis Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalimi, atitinkamos valstybės narės teisė suteikia *Budvar* teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.
- ¹⁷¹ *Anheuser-Busch* kaltina Pirmosios instancijos teismą, kad šis pažeidus Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį dėl to, jog ginčijamo sprendimo 193 punkte nusprendė, kad Apeliacinė taryba, jos nuomone, tinkamomis priemonėmis turėjo *ex officio* pasidomėti atitinkamos valstybės nacionaline teise, įskaitant teismų praktiką, nes ši teisė gali būti pripažinta visuotinai žinoma aplinkybe, ir kad nepaisydama šiuo klausimu šalių pateiktų įrodymų ji turėjo šalių paklausti ar kitaip išsiaiškinti, kaip baigėsi minėtuose teismuose pradėtas procesas.
- ¹⁷² Jos teigimu, taip nusprendęs Pirmosios instancijos teismas pažeidė lygiateisiškumo protesto procedūroje principą, nes jo išdėstyta pozicija reiškia, kad Bendrijos prekių ženklo registracijos paraišką padavęs asmuo vien dėl protestą pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį pateikusių asmens, kuris remiasi nacionaline teise, paprasto teiginio turi analizuoti nacionalinę teisę ir nacionalinių teismų praktiką.

- 173 Konkrečiai kalbant, ji nurodo, kad šiuo aspektu skundžiamu sprendimu pažeidžiamas Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnyje įtvirtintas principas, pagal kurį pateikus protestą Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies pagrindu įrodinėjimo pareiga tenka jį pateikusiam asmeniui, kuris, be kita ko, privalo įrodyti, kad nagrinėjamas žymuo jam suteikia teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.
- 174 Iš minėto 74 straipsnio 1 dalies matyti, kad per protesto procedūrą VRDT nagrinėja tiksliai šalių nurodytus faktus ir neprivalo savo iniciatyva aiškintis šių faktų.
- 175 Nacionalinė teisė, įskaitant atitinkamos valstybės narės teismų praktiką, kuri nagrinėjamu atveju susijusi su klausimu, ar geografinė nuoroda gali būti taikoma teisminė apsauga, yra faktinės aplinkybės, kurių negalima pripažinti visuotinai žinomomis, todėl VRDT neprivalo jų nagrinėti savo iniciatyva.
- 176 *Anheuser-Busch* teigia, kad skundžiamo sprendimo 195 punkte Pirmosios instancijos teismas pasirinko klaidingą kriterijų vertindamas, ar protestą pateikęs asmuo pakankamai įrodė, kad nurodomas žymuo suteikia jo savininkui teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą, būtent vadovavosi nacionalinės teisės nuostata, galinčių tapti pagrindu teisei užkirsti kelią vėlesnio žymens naudojimui, abstraktaus buvimo įrodymu.
- 177 Tokioje situacijoje, kokia susiklostė nagrinėjamoje byloje, *Anheuser-Busch* nuomone, Apeliacinė taryba, vadovaudamasi daugybe jos pateiktų įrodymų, patvirtinančių nagrinėjamo žymens netinkamumą būti teismine tvarka ginamam Prancūzijoje ar Austrijoje, buvo kompetentinga nuspręsti, kad, pažeisdama principą dėl protestą pateikusiam asmeniui tenkančios įrodinėjimo pareigos, *Budvar* nepateikė savo teisės uždrausti vėlesnio prekių ženklo naudojimą įrodymų. Beje, tokiu sprendimu protestą

pateikusiam asmeniui nepadaroma nepataisomos žalos, nes nuo pat prekių ženklo įregistravimo jis gali jį ginčyti naudodamasis anuliavimo procedūra.

¹⁷⁸ Savo nurodytu antruoju pagrindu VRDT kaltina Pirmosios instancijos teismą, kad pažeidė Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį. Jos teigimu, skundžiamo sprendimo 193 punkte šiuo klausimu padaryta teisės klaida.

¹⁷⁹ VRDT nurodo, kad savo praktikoje iki skundžiamo sprendimo Pirmosios instancijos teismas buvo pripažinęs, jog nacionalinių teismų sprendimai nėra „visuotinai žinomos aplinkybės“, kurias VRDT gali nagrinėti savo iniciatyva.

¹⁸⁰ VRDT mano, kad, atsižvelgiant į ypatingą Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies kontekstą, nacionalinių teismų sprendimai yra galimi „šios teisės apsaugos apimtį“ įrodymai“ Reglamento Nr. 2868/95 19 taisyklės 2 dalies d punkto prasme, kuriuos pagal šią taisyklę turi pateikti protestą pateikęs asmuo.

¹⁸¹ Mažų mažiausia, jei, kaip tai padarė *Anheuser-Busch*, Bendrijos prekių ženklo paraišką padavęs asmuo pateikia nacionalinių teismų sprendimus, iš kurių matyti, kad remiantis Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nurodytomis teisėmis pateiktas protestas dėl vėlesnio prekių ženklo buvo atmestas, protestą pateikęs asmuo turi pateikti priešingų įrodymų, patvirtinančių šių teismų sprendimų panaikinimą, kad įrodytų teisių, kuriomis jis remiasi, apsaugos tikrąją apimtį.

¹⁸² VRDT teigia, kad tokioje padėtyje Pirmosios instancijos teismas negalėjo iš jos reikalauti savo iniciatyva išnagrinėti šį įrodymą, kaip jis padarė skundžiamo sprendimo 193 punkte, nes taip jis pažeistų Reglamento Nr. 40/94 76 straipsnio 1 dalyje įtvirtintą šalių procesinių teisių ir pareigų pusiausvyrą.

¹⁸³ *Budvar* mano, kad Pirmosios instancijos teismas nepažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies b punkto ir 74 straipsnio 1 dalies, kai įpareigojo VRDT savo iniciatyva nagrinėti atitinkamos valstybės narės nacionalinę teisę.

¹⁸⁴ Jos teigimu, tokia pareiga yra nuosaiki ir atitinka Reglamento Nr. 40/94 76 straipsnio 1 dalį, pagal kurią VRDT turi teisę imtis tam tikrų tyrimo priemonių.

¹⁸⁵ *Budvar* taip pat teigia, kad *Anheuser-Busch* apeliacinio skundo antrajame pagrinde išdėstytas vertinimas susijęs su jos nurodytu pirmuoju pagrindu, pagal kurį VRDT kompetentinga vertinti ankstesnių teisių, kuriomis grindžiamas protestas, galiojimą. Dėl tų pačių motyvų, nurodytų atsakant į pirmąjį pagrindą, *Budvar* mano, kad antrąjį pagrindą reikia atmesti.

— Teisingumo Teismo vertinimas

¹⁸⁶ Savo antruoju pagrindu, susijusiu su skundžiamo sprendimo 184–199 punktais, *Anheuser-Busch* ir VRDT teigia, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai nusprendė, jog Apeliacinė tarybą suklydo, nes neatsižvelgė į visas faktines ir teises aplinkybes, svarbias nustatant, ar pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį atitinkamos valstybės narės teisės aktais *Budvar* buvo suteikta teisė uždrausti vėlesnio prekių ženklo naudojimą.

- 187 Šiuo pagrindu ypač ginčijamas skundžiamo sprendimo 193 punktas, nes jame Pirmosios instancijos teismas tariamai klaidingai nusprendė, kad Apeliacinė taryba privalėjo savo iniciatyva išsiaiškinti, kaip baigėsi *Budvar* pradėtas procesas *Oberster Gerichtshof* – Austrijos paskutinės instancijos teisme – ginčijant sprendimą, kur buvo nustatyta, kad *Budvar* negali uždrausti vėlesnio prekių ženklo naudojimo, remiantis pagal nagrinėjamas dvišales sutartis saugoma nuoroda „Bud“.
- 188 Šiuo klausimu primintina, kad minėto reglamento 8 straipsnio 4 dalies b punkte įtvirtinta sąlyga, jog pagal šios nuostatos pagrindu nurodytam žymeniui taikomus valstybės narės teisės aktus tas žymuo jo savininkui suteikia teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.
- 189 Be to, pagal Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalį įrodyti šios sąlygos įvykdymą turi protestą VRDT pateikęs asmuo.
- 190 Šiomis aplinkybėmis kalbėdamas apie ankstesnes teises, kuriomis remtasi nagrinėjamoje byloje, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 187 punkte teisingai nusprendė, kad reikia atsižvelgti, be kita ko, į protestui pagrįsti nurodytus nacionalinės teisės aktus ir atitinkamoje valstybėje narėje priimtus teismų sprendimus ir kad dėl šios priežasties protestą pateikęs asmuo turi įrodyti, jog nagrinėjamam žymeniui taikomi nurodyti valstybės narės teisės aktai ir jis leidžia uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.
- 191 Darytina išvada, kad, priešingai nei savo apeliacinio skundo antruoju pagrindu teigia *Anheuser-Busch*, skundžiamo sprendimo 195 punkte Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, jog protestą pateikęs asmuo turi įrodyti tik tai, kad jis turi teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą, ir iš jo negalima reikalauti įrodyti, kad šia teise buvo pasinaudota, t. y. kad jis jau realiai galėjo pasiekti tokio naudojimo draudimą.

- 192 Taigi šiuo aspektu *Anheuser-Busch* savo apeliaciniam skundui pagrįsti nurodytas antrasis pagrindas yra nepagrįstas.
- 193 Iš to taip pat matyti, kad skundžiamo sprendimo 195 punkte Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė dėl kilmės vietos nuorodos „bud“ apsaugos Prancūzijoje pagal Lisabonos susitarimą, jog Apeliacinė taryba negalėjo remtis aplinkybe, kad, kaip matyti iš šioje valstybėje narėje priimto teismo sprendimo, *Budvar* tuo metu negalėjo sutrukdyti *Anheuser-Busch* platintojui prekiauti prekių ženklu BUD pažymėtu alumi Prancūzijoje, ir negalėjo remdamasi tuo daryti išvados, kad *Budvar* neįrodė, jog su teise uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą susijusi sąlyga buvo įvykdyta.
- 194 Vien šio motyvo pakako konstatuoti, kad šiuo aspektu ginčijami sprendimai, kiek tai susiję su nagrinėjama ankstesne teise, būtent apsauga pagal Lisabonos susitarimą, yra negaliojantys.
- 195 Be to, skundžiamo sprendimo 192 punkte Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad Apeliacinė taryba tik nurodė Prancūzijos ir Austrijos teismų sprendimus ir nusprendė, jog *Budvar* nepateikė įrodymų, kad nagrinėjamas žymuo suteikia jai teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.
- 196 Tačiau konstatavęs, kad nė vienas šių teismų sprendimų neįgijo *res judicata* galios, Pirmosios instancijos teismas tame pačiame 192 punkte nusprendė, kad Apeliacinė taryba negalėjo savo išvados grįsti tik šiais sprendimais ir taip pat turėjo atsižvelgti į nacionalinės teisės nuostatas, kuriomis protesto procedūroje rėmėsi *Budvar*, kad patikrintų, ar pagal šias nuostatas *Budvar*, remdamasi jos nurodytu žymeniu, turi teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.

197 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas pagrįstai nusprendė, kad ginčijamuose sprendimuose buvo padaryta teisės klaida.

198 Šiuo klausimu svarbu pastebėti, kad, kaip skundžiamo sprendimo 192 ir 193 punktuose nurodė Pirmosios instancijos teismas, nors Apeliacinė taryba žinojo, jog *Anheuser-Busch* nurodyti teismų sprendimai nebuvo galutiniai, nes buvo apskūsti aukštesnės instancijos nacionaliniam teismui, vis dėlto ji rėmėsi tik jais, kai nusprendė, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies b punkte numatyta sąlyga neįvykdyta, nes, pirma, Austrijoje priimtas teismo sprendimas grindžiamas faktinėmis aplinkybėmis, kurių peržiūrėjimas paskutinės instancijos teisme „mažai tikėtinas“, ir, antra, iš Prancūzijos teismo sprendimo išplaukė, kad *Budvar* tuo metu „negalėjo sutrukdyti *Anheuser-Busch* platintojui prekiauti Prancūzijoje alumi, pažymėtu prekių ženklu BUD“.

199 Taigi iš ginčijamų sprendimų matyti, kad Apeliacinė taryba rėmėsi klaidingais motyvais, kai nusprendė, jog *Budvar* neįrodė, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies b punkte numatyta sąlyga įvykdyta.

200 Pirma, dėl Prancūzijos teismo priimto sprendimo šio sprendimo 193 punkte jau buvo pasakyta, kad Apeliacinės tarybos nurodytas motyvas grindžiamas iš minėtos nuostatos neišplaukiančiu reikalavimu ir kad dėl to ginčijami sprendimai yra neteisėti.

201 Antra, kiek tai susiję su Austrijos teismo priimtu sprendimu, jeigu Apeliacinė taryba manė, jog šio sprendimo nepakanka įrodyti, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies b punkte numatyta sąlyga įvykdyta, ji turėjo konstatuoti šį nepakankamumą,

kad remdamasi juo padarytų išvadą: kadangi *Budvar* nepateikė VRDT *Oberster Gerichtshof* sprendimo, patvirtinančio šios bendrovės teisę uždrausti vėlesnį prekių ženklą, ji neįrodė, kad sąlyga įvykdyta, priešingai nei reikalaujama pagal minėto reglamento 74 straipsnio 1 dalį.

²⁰² Vis dėlto reikia konstatuoti, kaip tai padarė Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 192 ir 193 punktuose, kad Apeliacinė taryba pasielgė visiškai kitaip.

²⁰³ Kaip žinoma, ji rėmėsi išimtinai *Anheuser-Busch* nurodytu Austrijos teismo sprendimu ir iš jo padarė išvadą, kad *Budvar* neturi teisės uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą, motyvuodama tuo, kad šis sprendimas grindžiamas faktinėmis aplinkybėmis, kurių peržiūrėjimas paskutinės instancijos teisme „mažai tikėtinas“.

²⁰⁴ Tačiau, lygiai kaip Apeliacinė taryba negalėjo pakeisti kompetentingų nacionalinių teismų vertinimo dėl Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies pagrindu nurodytų ankstesnių teisių galiojimo savuoju, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 95 punkte, ji taip pat negalėjo iš anksto atmesti būsimos *Oberster Gerichtshof* sprendimo poveikio klausimui dėl minėto reglamento 8 straipsnio 4 dalies b punkte numatytos sąlygos įvykdymo, nes *Budvar* jai pranešė apie savo kreipimąsi į minėtą nacionalinį teismą su apeliaciniu skundu dėl nurodyto teismo sprendimo, o ji šio poveikio galimybę atmetė vadovaudamasi savo pačios vertinimu dėl šio teismo sprendimo užginčijimo galimybės.

205 Kadangi, kaip buvo pažymėta šio sprendimo 96 punkte, nagrinėjant *Anheuser-Busch* apeliacinio skundo pirmąjį pagrindą, kuris, kaip teisingai nurodė *Budvar*, glaudžiai susijęs su šio skundo antruoju pagrindu, aišku, kad ginčijamų Apeliacinės tarybos sprendimų priėmimo dieną *Budvar* nurodyta ankstesnė teisė, saugoma Austrijoje pagal nagrinėjamas dvišales sutartis, nebuvo pripažinta negaliojančia galutiniu ir neskundžiamu teismo sprendimu, Apeliacinė taryba negalėjo remtis vien negalutiniu ir apeliacine tvarka apskūstu teismo sprendimu, darydama išvadą, kad *Budvar* neturėjo teisės minėtos ankstesnės teisės pagrindu uždrausti naudoti prekių ženklą „Bud“.

206 Iš tikrųjų iš minėto teismo sprendimo buvo galima padaryti vienintelę išvadą, kad nors ankstesnė teisė, be abejo, buvo ginčijama, ji vis dėlto egzistavo.

207 Kadangi ši ankstesnė teisė išliko, klausimas, ar dėl jos protestą pateikęs asmuo įgijo teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies b punktą, turėjo paskatinti patikrinti, kaip nurodyta šio sprendimo 190 punkte, ar protestą pateikęs asmuo įrodė, jog nagrinėjamam žymeniui taikomi nurodyti valstybės narės teisės aktai ir jis leidžia uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.

208 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 192 punkte nurodė, kad Apeliacinėje taryboje *Budvar* rėmėsi ne tik nagrinėjamų dvišalių sutarčių nuostatomis, bet ir Austrijos teisės nuostatomis, kuriomis, šio protestą pateikusio asmens teigimu, buvo galima pagrįsti jo teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą „Bud“. Tačiau, kaip to paties sprendimo 192 punkte konstatavo Pirmosios instancijos teismas, Apeliacinė taryba neatsižvelgė į šias nuostatas ir nenurodė aplinkybių, dėl kurių buvo galima suabejoti jų taikytinumu nagrinėjamoje byloje.

- 209 Skundžiamo sprendimo 192 ir 195 punktuose išdėstytais argumentais galima pagrįsti skundžiamo sprendimo 199 punkte Pirmosios instancijos teismo padarytą išvadą, kad Apeliacinė taryba suklydo, nes neatsižvelgė į visas svarbias faktines ir teisinės aplinkybes, kad nuspręstų, ar, remiantis Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalimi, pagal atitinkamos valstybės narės teisę *Budvar* suteikiama teisė uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.
- 210 Vadinas, nors skundžiamo sprendimo 193 punkte Pirmosios instancijos teismas iš esmės pridūrė, kad VRDT pareiškė savo iniciatyva aiškintis visuotinai žinomas aplinkybes, įskaitant atitinkamos valstybės narės nacionalinę teisę, reiškia, jog Apeliacinė taryba „galėjo“ šalių paklausti ar kitaip išsiaiškinti, kaip baigėsi *Oberster Gerichtshof* pradėtas procesas, dėl šio motyvo, net jeigu jis suponuoja tikrąją Apeliacinės tarybos pareigą savo iniciatyva domėtis minėtu procesu ir todėl, kaip teigė *Anheuser-Busch* ir VRDT, grindžiamas teisės klaida, Pirmosios instancijos teismo išvada dėl ginčijamų sprendimų neteisėtumo, kiek jie susiję su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies b punkte numatytos sąlygos nagrinėjimu, netampa klaidinga.
- 211 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką dėl antraeilių Pirmosios instancijos teismo sprendimo motyvų pateikti kaltinimai negali lemti šio sprendimo panaikinimo ir todėl yra nereikšmingi (žr., be kita ko, 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 148 punktą).
- 212 Klausimas, ar Apeliacinė taryba turėjo arba galėjo savo iniciatyva išsiaiškinti nagrinėjamo teismo proceso baigtį, Pirmosios instancijos teismo buvo išnagrinėtas būtent papildomai, nes nagrinėjamoje byloje, kaip buvo priminta šio sprendimo 204 punkte, jis nurodė, kad Apeliacinė taryba, vadovaudamasi savo pačios vertinimu dėl nagrinėjamo teismo sprendimo peržiūros tikimybės, manė, jog nėra būtina aiškintis šio klausimo ir kad ji turi visą naudingą informaciją patikrinti, ar Reglamento

Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies b punkte numatyta sąlyga įvykdyta ir padaryti išvadą, kad nagrinėjamu atveju taip nėra.

- 213 Darytina išvada, kad *Anheuser-Busch* ir VRDT nurodytu antruoju pagrindu, kiek jis susijęs su skundžiamo sprendimo 193 punktu, ginčijamas papildomas šio sprendimo motyvas, todėl šis pagrindas, net jei būtų pagrįstas, negalėtų lemti šio sprendimo panaikinimo.
- 214 Dėl šios priežasties *Anheuser-Busch* savo apeliaciniam skundui pagrįsti nurodytą antrąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nepagrįstą ir iš dalies nereikšmingą, o VRDT nurodytą antrąjį pagrindą – kaip nereikšmingą.
- 215 Šiomis aplinkybėmis skundžiamą sprendimą reikia panaikinti tiek, kiek Pirmosios instancijos teismas, aiškindamas Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, klaidingai manė, kad, pirma, nagrinėjamo žymens didesnę nei vietinę reikšmę reikia vertinti išimtinai pagal šio žymens apsaugos teritorijos plotą, neatsižvelgiant į jo naudojimą šioje teritorijoje, antra, kad vertinant šio žymens naudojimą svarbi teritorija nebūtinai yra jo apsaugos teritorija, ir galiausiai, kad žymuo nebūtinai turi būti naudojamas iki Bendrijos prekių ženklo registracijos paraiškos padavimo datos.

Dėl ieškinio Pirmosios instancijos teisme

- 216 Pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmą pastraipą, jei apeliacinis skundas pagrįstas, Teisingumo Teismas gali pats paskelbti galutinį sprendimą, jei toje bylos stadijoje tai galima daryti, arba grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad jis priimtų sprendimą.

- 217 Nagrinėjamoje byloje Pirmosios instancijos teismas pritarė vienintelio *Budvar* nurodyto pagrindo antrąją dalį sudarančiam kaltinimui, kuriuo ji ginčijo tai, kaip Apeliacinė taryba taikė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje numatytą sąlygą dėl didesnės negu vietinės reikšmės turinčio žymens naudojimo prekyboje.
- 218 Tačiau šio sprendimo 215 punkte buvo konstatuota, kad, kiek tai susiję su šios sąlygos taikymu, skundžiamame sprendime padarytos trys teisės klaidos.
- 219 Siekiant išnagrinėti pagrindą, kurį *Budvar* kildina iš to, kaip Apeliacinė taryba taikė sąlygą dėl didesnės negu vietinės reikšmės turinčio žymens naudojimo prekyboje, būtina įvertinti šios sąlygos, kaip ji apibrėžta šiame sprendime, įvykdymą nagrinėjamu atveju galinčių patvirtinti faktinių aplinkybių įrodomąją galią, o šioms faktinėms aplinkybėms priklauso, be kita ko, *Budvar* pateikti ir skundžiamo sprendimo 171 ir 172 punktuose paminėti dokumentai.
- 220 Taigi šioje byloje Teisingumo Teismas negali priimti galutinio sprendimo, todėl *Budvar* ieškinį reikia grąžinti Bendrajam Teismui, kad jis priimtų sprendimą dėl minėto pagrindo.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 221 Kadangi bylos grąžinamos Bendrajam Teismui, reikia atidėti apeliacinio proceso išlaidų klausimo nagrinėjimą.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

- 1. Panaikinti 2008 m. gruodžio 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Budějovický Budvar prieš VRDT – Anheuser-Busch (BUD)* (T-225/06, T-255/06, T-257/06 ir T-309/06) tiek, kiek Pirmosios instancijos teismas, aiškindamas 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo, iš dalies pakeisto 2004 m. vasario 19 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 422/2004, 8 straipsnio 4 dalį, klaidingai manė, kad, pirma, nagrinėjamo žymens didesnę nei vietinę reikšmę reikia vertinti išimtinai pagal šio žymens apsaugos teritorijos plotą, neatsižvelgiant į jo naudojimą šioje teritorijoje, antra, kad vertinant šio žymens naudojimą svarbi teritorija nebūtinai yra jo apsaugos teritorija, ir galiausiai, kad žymuo nebūtinai turi būti naudojamas iki Bendrijos prekių ženklo registracijos paraiškos padavimo datos.**
- 2. Atmesti likusią apeliacinio skundo dalį.**
- 3. Gražinti sujungtas bylas T-225/06, T-255/06, T-257/06 ir T-309/06 Europos Sąjungos Bendrajam Teismui.**
- 4. Atidėti bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą.**

Parašai.